

Motto:

*„Došlo jí to příliš pozdě.
To auto přijelo se zhasnutými reflektory,
i když už byla téměř úplná tma.
Kdyby si svítilo,
mezi stromy by ho zdálky viděli.
A kdo se skrývá ve tmě?
Ten, kdo nechce být viděn.“*

(z knihy M. Klevisové Drak spí)

Michaela Klevisová

SLOVO PATRONKY

Obdivuju každého, kdo se pustí do tvorby detektivní povídky! Já napsala jenom jednu a od té doby jsem přesvědčená, že krátké krimi příběhy nejsou moje parketa. V povídce se totiž nemůžete rozmáchnout tak jako v románu. Musíte vymyslet postavy, ale pak s nimi nežijete několik měsíců nebo dokonce let. Nemáte k dispozici stovky dní na to, abyste se pokusili pochopit jejich psychiku, přemýšleli nad jejich osudy a vztahy a abyste pomaličku rozvíjeli a košatili pořádně zamotanou zápletku. Párkrát už se mi stalo, že jsem nejprve vymyslela námět krimi povídky, ale nakonec jsem si ji nechala v zásobě jako nápad na román.

Jako největší výzvu vnímám fakt, že v povídce autor nemá moc prostoru na to, aby do děje nenápadně poschovával náznaky stop a slepé uličky. Zápletku je potřeba popsat stručně a úsporně, aniž by tím ztratila na přitažlivosti. A to je tak těžké!

Proto mají můj velký obdiv všichni, kdo přihlásili své dílo do této soutěže. Mám ráda jeden výrok Agathy Christie: „Tajemstvím úspěchu je začít.“ A tenhle krok už máte všichni za sebou.

Musím přiznat, že pro mě bylo těžké vybrat povídky na prvních třech místech. Kvalita deseti příběhů, vybraných porotou do finále, byla poměrně vyrovnaná.

Myslím si, že povídka Kdo chodí tmou, krimi s prvky fantasy, by se mohla stát základem pro román. Líbil se mi nápad a prostředí – mytická krajina, ve které lidé žijí beze světla a jsou ochotni páchat kvůli jeho získání zločiny. Kdyby to byla první kapitola knížky, byla bych zvědavá, co se bude dít dál.

Na povídce Noční spoj oceňuji sugestivně popsané ponuré pohraničí a tísnivou atmosféru. Při čtení jako bych skutečně

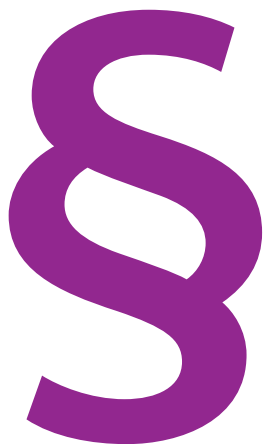
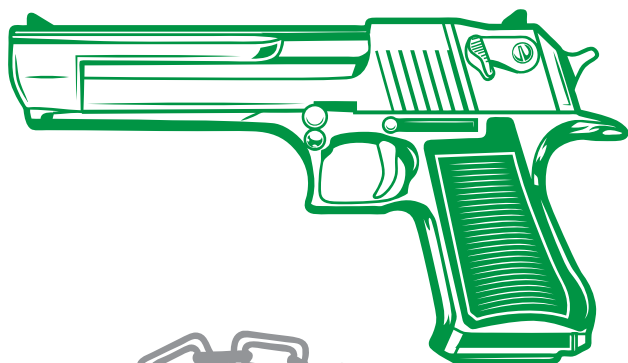
projížděla prázdným vlakem deštivou nocí. Pocitově mi to trochu připomnělo sbírku hororových povídek Tichá hrůza – jeden z mých nejoblíbenějších povídkových sborníků.

Povídka Vražda ve Viselcově lese mě potěšila úsporným svižným a čtivým stylem, ale především nečekaným rozuzlením. Mám ráda, když se až v posledním odstavci objeví zásadní informace, která teprve všechno vysvětlí a postaví celý příběh do nového světla. A to se tady povedlo.

Všem vám děkuji za hezký čas strávený čtením vašich povídek a pište dál!

Michaela Klevisová

VYJÁDRĚNÍ POROTY

Milí čtenáři,

již osmnáct let nás Literární soutěž Krajské knihovny Karlovy Vary zve na dobrodružství do světa příběhů, které vzešly z fantazie a odvahy amatérských autorů z celé České republiky. Soutěž se stala místem, kde mohou vypravěči z různých koutů země, odhalit své myšlenky, emoce i tajemství, která v sobě nosí.

Letošní motto, vybrané patronkou soutěže, spisovatelkou a dvojnásobnou držitelkou ceny Jiřího Marka, Michaelou Klevisovou, nás zavedlo do temnějších zákoutí lidské mysli.

„Došlo jí to příliš pozdě. To auto přijelo se zhasnutými reflektory, i když už byla téměř úplná tma. Kdyby si svítilo, mezi stromy by ho z dálky viděli. A kdo se skrývá ve tmě? Ten, kdo nechce být viděn.“ Tato slova jsou pozvánkou – nahlédnout do míst, která podněcují naši zvědavost a probouzejí detektivní instinkt.

Porota letos stála před nelehkým úkolem – rozluštit literární záhadu, která se skrývala v desítkách zaslaných povídek, a vybrat z nich deset nejlepších, které nyní držíte v rukou. Vystavět poutavý a promyšlený detektivní příběh, který dokáže překvapit, zaujmout a udržet čtenářovu pozornost až do poslední věty, není jednoduché – a o to víc mě potěšila kreativita a odvaha autorů, kteří se do soutěže zapojili. Každý z příběhů byl jedinečný a přinesl originální pohled na letošní zadání.

Paní Michaela Klevisové děkujeme za inspirativní patronát a budoucím čtenářům tohoto Almanachu za jejich neocenitelnou roli – právě díky vám dostávají příběhy svůj smysl a život.

A teď? Udělejte si třeba šálek čaje, pohodlně se usadte a nechte se unést světy, které pro vás naši autoři vytvořili.

Napínavé čtení přeje za porotu Šárka Žižková

STATISTIKA

Celkem přišlo **43** povídek. Bohužel **1** povídka byla vyřazena pro nedodržení zadání soutěže.

Z Karlovarského kraje přišlo **15** povídek, z toho **9** přímo z Karlových Varů.

Letošním nejvzdálenějším místem, odkud přišla soutěžní povídka, je **512** km vzdálený Havířov v Moravskoslezském kraji.

Povídky přišly letos opět z celé republiky. Kromě zmíněného Karlovarského kraje byli autoři také z Prahy, Hradce Králové, Olomouce, Brna, Jihlavy, Vávrovic, Mostu, Hoštěnic, Proseče u Skutče, Starých Splavů, Havířova, Lubence, Předboje, Sokolnice a dvě povídky přišly z 200 km vzdáleného Mnichova Hradiště.

Průměrný věk přispěvatelů 18. ročníku je **40,5** roku.

Nejmladšímu autorovi je **15** let a pochází ze Středočeského kraje.

Celkem přišlo **7** soutěžních povídek od autorů mladších **20** let.

Tři z těchto autorů žijí v Karlovarském kraji.

Autoři nad **70** let byli **4** (2 ženy a 2 muži).

Nejstarší účastníci bylo **81** let a žije v Karlovarském kraji.

Ženy letos poslaly **21** povídek a muži o jednu více, tedy **22** povídek.

Průměrný věk žen-autorek je **40** let.

Průměrný věk mužů-autorů je **41** let.

VÍTĚZOVÉ

- 1. místo | **Miroslav Rezek** | Vražda ve Viselcově lese
- 2. místo | **Jan Mašata** | Noční spoj 20-80
- 3. místo | **Jan Parolek** | Kdo chodí tmou

CENA POROTY

Petra Šupejová | Dvojí krev

OBSAH

Amnézie	15
Dvojitá krev	25
Dýně	35
Homo homini lupus	43
Kámen	51
Kdo chodí tmou	61
Noční spoj 20-80	69
Stodola	79
Vražda ve Viselcově lese	87
Záhada na farmě	95

Amnézie

Rostislav Kafka

67 let

Přerov

Jsem v krásném seniorském věku a kromě turistiky a malování se bavím psaním. Tvůrčí činností se zabývám celý život, ale delší útvary jsem začal psát až v pozdních letech. Hlavně detektivky. Zatím mi vycházejí jako e-knihy.

„Paní Howardová, můžete vypovídat?“ Asi třicetiletá žena, která ležela na nemocničním lůžku, lehce pokývala hlavou.

„Už jsme spolu před třemi dny hovořili, pamatujete si?“

„Ano, inspektore.“

„Takže víte, z čeho jste obviněna?“

„Já svého muže ale nezabila. Ne! Musíte mi věřit.“

„Ano, jistě, paní Howardová, ale potřebuji od vás pomoc. Vzpomněla jste si na něco z té osudné noci? Aspoň náznak něčeho, co se před třemi týdny odehrálo v Arkonském lesíku?“

„Ne, bohužel ne.“

„Paní Howardová, možná si to stále neuvědomujete, ale vaše situace je velmi... nepříjemná.“

Tělo ženy se mírně zachvělo. Malá, ostře vykrojená ústa se otevřela:

„Neměla jsem žádný důvod zavraždit svého muže.“ Plachá slova pacientky se odrazila od bílých stěn jako prasklý pingpongový míček.

„Důvod se vždycky najde. Třeba... peníze. Věřte mi, mám už nějaké zkušenosti.“

„Peníze? O čem to hovoříte? Neměli jsme žádné finanční problémy.“

„Nebo nevěra.“

„Co, jaká nevěra! Byli jsme spolu teprve necelé tři roky. Milovali jsme se.“

„Za brutální vraždu vám hrozí až... doživotí.“

Ozval se sten a žena přivřela oči. Po tváři jí stékaly slzy. Inspektor Kevin Klein chvíli počkal, až se pacientka uklidní, a pak znovu na ni upřel pohled. Respektive sledoval jen odkryté oči, ústa, nos a kousek zarudlé tváře. Zbytek hlavy překrývalo bílé obinadlo, stejně jako většinu těla.

„Soud na vás uvalil vazbu, paní Howardová. V nejbližších dnech budete přemístěna do vězeňské nemocnice. Zatím to váš stav nedovoluje. Proto jste nepřetržitě hlídána. To jen na vysvětlení.“

Muž se nepatrně naklonil a dodal:

„Jste podezřelá z vraždy prvního stupně. Všechny zjištěné indicie svědčí proti vám. Vzpomínejte, každá maličkost může být stěžejní, vzpomínejte, prosím.“

Kevin Klein, elitní detektiv metropolitní policie, pozoroval tu drobnou ženu a znovu se neubránil otázce, zda se opravdu dívá na vražedkyni. Když ji před třemi týdny v ranních hodinách našel náhodný řidič ležet na krajnici u cesty, která vede z Dorkingu do Horsamu, měla potrhane šaty, tělo zakrvácené, ruce zbarvené krví a vedle ní ležel muž. To ale nebylo zdaleka vše. Jen několik hodin poté bylo v nedalekém Arkonském lesíku nalezeno mrtvé tělo muže. Jak se vzápětí ukázalo, jednalo se o jejího manžela. Oba na tomto místě tábořili. John Howard měl tělo poseto mnoha bodnými ranami. Dvě byly smrtelné. Vražedná zbraň se našla vedle Julie Howardové. Otisky samozřejmě souhlasily. Žena chtěla zřejmě utéct a vběhla přímo pod auto. Řidiče se zatím nepodařilo vypátrat. Nikdo o její vině nepochyboval. Skoro nikdo...

Celý případ sice poněkud komplikoval fakt, že pachatelka si z té noci nic nepamatovala, ale vzhledem k nezvratitelným důkazům se dalo očekávat, že soud ženu jednoznačně odsoudí. Amnézie se paradoxně týkala jen těch několika hodin. Na vše ostatní si žena vzpomínala. Prý se to občas lidem, kteří zažili nějaký šok, přihodí a mnohdy také stačí malý podnět k tomu, aby se opět vzpomínky oživily. U Julie Howardové se tak zatím nestalo.

„Poslední, na co si vzpomínám byl malý palouk, kde jsme si s Johnem postavili stan a později rozdělali oheň,“ ozvalo se najednou do ticha pokoje. „Přijeli jsme vlakem, od nádraží je to asi pět kilometrů, ale... dá se tam dojet i autem. Je to ale trochu do kopce a cesta nic moc.“

„Ano, vím,“ zareagoval detektiv. „Nikdo za vámi nepřijel?“

„Nevím, ale pochybuji, jezdíme tam už pátým rokem a... za tu dobu se tam nikdo neobjevil. Nebo... vlastně jen jednou, majitel pozemku. Máme to od něho povolené.“

„Máte na mysli Patrika Brella?“

Žena pokývala hlavou.

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Já... asi... právě u té jeho poslední návštěvy. Před několika lety. Všechno s ním vyřizoval a domlouval manžel.“

„A kdo ještě věděl kam jezdíte? Určitě jste se někomu pochlubili. Zvláště, když tvrdíte, že místo vašeho pobytu se už několik let nemění.“

„Ano, věděli to přátelé... hlavně Smithovi, Sophia a Ralf. Ti dokonce chtěli jezdit s námi, ale... nakonec to vzdali. Ostatně Ralf Smith pracuje v této nemocnici jako doktor, můžete se ho zeptat.“

„Ano, už se stalo, jeho žena nás informovala. Byla za vámi asi před týdnem. Jste dobré kamarádky, že?“ Žena pokývala hlavou.

A co ostatní, určitě více lidí vědělo, kam jezdíte stanovat?“

„Myslím, že John hovořil ještě o nějakých svých kamarádech, ale i z toho nakonec sešlo. Patrik Brella si to prý nepřál.“

„Kdo s ním naposledy hovořil? Vy?“

„Ne, ne říkala jsme vám, všechno zařizoval vždy můj muž. Asi dva dni před odjezdem tvrdil, že je to s Patrikem domluveno a on nemá námitek. Ale zda toho večera za námi přijel, tak... tak to si nepamatuji. Opravdu ne.“

Žena zdvihla hlavu a zadívala se na inspektora.

„Kam tím směřujete a proč se Patrica Brella nezeptáte sami? Určitě vám vše vysvětlí.“

„Rádi bychom, ale... pan Brell je už asi tři týdny mrtvý.“

„Cože?“ vykřikla žena hlasitě, až do místnosti vběhla sestra. Detektiv jen mávl rukou.

„Nic, nic se neděje, sestro. Jen si s paní Howardovou povídám.“

„Zacházejte s ní jemně, ano? Ta žena prožila velký šok. Nezhoršujte její stav.“

„Sestro,“ ozvalo se náhle.

„Ano? Co si přejete, paní Howardová?“

„Mohla byste prosím odnést tu plastovou láhev. Už je prázdná,

ať se nepovaluje po zemi. A prosím zkuste mi trochu upravit to polohovací lůžko, děkuju.“

Stačilo jen zmáčknout tlačítko a přední část se začala za jemného zvuku zvedat. Jako by okolo létala moucha, napadlo detektiva, a aby proces urychlil, podal sestře prázdnou plastovou láhev, a jak míval ve zvyku, trochu ji zmáčkl. Praskavý zvuk v poklidném nemocničním prostoru docela zarachotil.

„Pardon,“ ozval se muž a chtěl odevzdat plast sestře, náhle si všiml nezvyklého výrazu ve tváři pacientky. Oči vytřeštěné, ústa otevřená a třes rukou.

„Co se stalo, paní Howardová, máte ve tváři výraz jako byste viděla přízrak?“

Sestra okamžitě zareagovala a zkontrolovala přístroje, které monitorovaly stav pacientky.

„Ach, srdce se vám rozbušilo. Myslím, že byste měl odejít, detektive. Musím zavolat doktora.“

„Ne, ne ať zůstane,“ ozvalo se z lůžka, „to bude v pořádku. Věřte mi, sestro, je to jen chvilkový úlek.“

„Stejně ho zavolám,“ trvala na svém ošetřovatelka a odešla.

„Co vás tak rozrušilo, paní Howardová, smrt Patricka Brella, nebo něco jiného?“

„Vzpomněla jsem si!“

„Chcete snad říct, že jste si vzpomněla na tu noc, kdy se to stalo?“

„Ano, na všechno. Tehdy se ozval přesně takový zvuk. Nejdříve jen slabý, sotva slyšitelný bzukot, a pak ono praskání. Ano, přesně tak to bylo.“

Detektivovo obočí vyletělo do výšin, až se žena musela pousmát.

„Taky vypadáte jako byste viděl oživlou mumii.“

Kevin Klein otevřel ústa, aby se znovu zeptal, ale žena ho předešla:

„Říkáte, že je Patrick Brel už po smrti? Jak se to stalo?“

„Byl zavražděn, jeho mrtvolu objevili zahrabanou na městské skládce. Po pachateli zatím pátráme. Měl prořízlé hrdlo stejně jako váš muž.“ odpověděl detektiv tichým hlasem. Pak si přisunul židli blíže k posteli.

„Co se tehdy stalo, paní Howardová?“

Než však žena stačila odpovědět, otevřely se dveře a vešel doktor:

„Detektive, měl byste už jít a nechat pacientku v klidu, ještě není ze všeho venku. Každé rozrušení může mít vážné následky. Dám ji něco na uklidnění.“ Doktor zkontroloval pacientku a pak se znovu s prosebným pohledem zadíval na policistu.

„Ještě minutku, dvě, prosím. Pak hned odejdu. Je to opravdu důležité.“

„Ach, jo,“ zareagoval doktor poněkud podrážděně a odešel. Detektiv se naklonil k pacientce.

„Mluvte, paní Howardová. Co se přesně stalo té noci?“

„Bylo těsně před půlnocí, měsíc tehdy docela jasně svítil, oheň už dohasínal,“ hlas ženy zněl tiše a rozechvěle, „klid, který se rozprostřel byl až mystický. Někde se ozval sýček. Manžel čekal, až oheň zcela vyhasne, já se odebrala do stanu abych připravila věci na nocování. Svítila jsem si čelní baterkou. Po chvíli jsem uslyšela divný zvuk a vzápětí zapraskání a pak už jen směsice hlasů, výkřiků a ran. Hned mě napadlo, že nás někdo přepadl. Nebyla jsem schopna pohybu. Strachem se mi úplně sevřelo srdce. Po chvíli hluk ustal. Zhasla jsem svítilnu a pomalu vyšla ze stanu. Kolem mne se mihl nějaký stín a pak... jsem ztratila vědomí. Někdo mě uhodil do hlavy. Když jsem se probírala, s hrůzou jsem zjistila, že ležím vedle svého muže s nožem v ruce. Všude byla špína, krev a potrhané oblečení. Snažila jsem se manžela oživit. Ruce se mi lepily, puch krve mi zvedal žaludek, celé tělo se mi trásl. Náhle... se mi zdálo, že opět slyším ten zvuk. Až teď mě napadlo, že je to zřejmě auto. Bezmyšlenkovitě jsem sevřela nůž a seběhla zkratkou

lesem přímo na hlavní cestu. Bylo to zoufalé gesto, ani nevím proč jsem to udělala, ale... najednou jsem stála na vozovce a proti mně se náhle vynořil vůz. Zastavil, zhasla světla a pak... pak se znovu rozjel. Snažila jsem se uskočit, ale... řítil se přímo na mě. Probudila jsem se až v nemocnici. To je vše, detektive.“

„Takže jste měli v noci nezvanou návštěvu. Auto přijelo se zhasnutými reflektory až téměř k vám nahoru. Samozřejmě kdyby svítilo, zdálky byste si ho všimli a možná by všechno dopadlo jinak. Ten člověk vás navštívil s jasným úmyslem. Zabít vašeho muže a to tak, aby vina padla na vás. S vaší následnou reakcí nepočítal, musel improvizovat. Měla jste štěstí, že jste přežila, ale zároveň to znamená, že jste stále v nebezpečí.“ Muž se dotkl ovladače na lůžku.

„A ty zvuky? Evidentně to byl elektromobil. Je téměř neslyšný, jako by letěla moucha. A to zapraskání? Auto muselo najet buď na plastovou láhev nebo na suchou větev. Tak a teď zbývá poslední otázka. Kdo seděl za volantem? Říkala jste, že jasně svítil měsíc, nevšimla jste si něčeho zvláštního těsně před tou srážkou? Na autě, nebo na řidiči?“

„Bylo to strašně rychlé, ale... zdálo se mi, že na té osobě se něco zalesklo.“

„Brýle?“

„Možná, ale ještě něco tady...“ žena ukázala na určitý bod na hlavě.

„Výborně, paní Howardová. Myslím, že případ můžeme uzavřít. Teď mě dobře poslouchejte...“

„Jak je na tom, naše pacientka, sestro? Ten policista už odešel?“

„Ano a pacientka spí. Dala jsem jí anestetikum, jak jste si přál, pane doktore.“

„Dobrá, podívám se na ni. Měla vážný úraz hlavy. Musíme být ve střehu.“

Muž vešel do pokoje a pomalu přišel k ženě. Chvilí poslouchal a kontroloval přístroje. Po chvíli se trochu předklonil a sotva slyšitelně pronesl:

„Tak krásná, a tak naivní, vůbec jsi netušila, Julie, že tě ten tvůj podváděl, že to byl největší sukničkář v okolí. Bylo mi to jedno, ale jen do té doby, než se začal stýkat s mou ženou. To tedy ne, to se chlapeček přepočítal. Stejně jako ten pacholek Patrik Brell! Ten už to má naštěstí spočítané. Se Sophii si to vyřídím později, teď jsi na řadě ty. Promiň, nemůžu riskovat, že by se ti paměť vrátila a ty sis na něco vzpomenu, co by ukázalo na mou osobu.“

„Třeba na tu nenápadnou náušnici z chirurgické oceli, kterou máte v levém uchu, nebo na elektromobil, doktore Smithe? Okamžitě odložte tu injekční stříkačku a dejte ruce za záda.“ Detektiv, který vešel spolu s několika policisty do pokoje, nasadil muži pouta.

„Ano, nevěra je problém starý jako lidstvo samo. A to samé žárlivost. Doktore Smithe, jste zatčen za vraždu Johna Howarda a Patrika Brella a dále za pokus o vraždu.“

Když konečně policisté odešli, obrátil se Kevin Klein na pacientku:

„Skvělá práce, paní Howardová, a ty prášky už doufám nebudete potřebovat.“

Dvojí krev

Petra Šupejová

30 let

Praha

Pochází z Mladé Boleslavi, ale v současnosti žije s manželem, kocourem a činčilou v Praze, kde vystudovala reprodukční biotechnologii. Kromě psaní se věnuje tanci, rekreačnímu malování a je vášnivá čtenářka romantasy a dobrodružných příběhů. Psaní se začala věnovat na základní škole, protože chtěla vyprávět příběhy, které jí putovaly hlavou a promlouvaly k ní. Od té doby napsala několik kratších i delších textů, často reflektujících její zájem o vědu a dobrodružné příběhy, které ji provázely celou dobu. Od letošního roku 2024 se konečně odhodlala účastnit se literárních soutěží, díky nimž jí vyšla povídka ve sborníku Prvotiny 2024.

Kira se probudila celá zmatená. Její vzpomínky byly zahalené v husté mlze, která jí svírala vnitřnosti. Oči otevírala pomalu. Ne proto, že by se nechtěla probudit do zlého snu, ale protože věděla, že už v něm je.

Chladný vzduch byl prosycený pachem plísně a neidentifikovatelných chemikálií. Ticho narušovalo jen pravidelné odkapávání z netěsnícího kohoutku v temném rohu místnosti.

Pomaloučku zamžourala a její zrak se hlemýždí rychlostí zaostřil. Ze zadní části hlavy jí vystřelovala tupá, pulzující bolest a šedá mlha, kterou měla před očima, se mírně protrhala a odhalila fotografiemi posetou stěnu.

Proboha.

Naprázdko polkla, aby zakryla zděšení.

V horní řadě fotografií byla Kira zachycená při čtení v zahradním křesle, na nákupech. Na několika dalších stála před budovou své laboratoře pátého policejního okrsku. Další řady odkrývaly ještě znepokojivější fotky. Fotky, ke kterým nikdo kromě jí samotné neměl přístup.

Co se to sakra děje? Sevřel se jí žaludek.

V krku Kíře uvíznul balvan, takže se sotva mohla nadechnout. Tělem jí začal proudit adrenalin prodchnutý strachem a všemi silami se snažila zorientovat v tom, co se to děje.

Ústa se jí zaplnila slinami, když na jazyku pocítila kovovou chuť. Obličej zkrivila do zhnusené grimasy. Přejela si jazykem po bolavém, rozbitém rtu a ucítila chuť krve.

Trhla sebou, ale něco jí bránilo v pohybu. To, co se jí zarývalo do zátylku, bylo opěradlo postele. Tíha, kterou cítila na zápěstí a kotnících, jí bohužel byla povědomá. Byla připoutaná.

Celé tělo jí bolelo. Jako by všichni ze společenstva včel obětovali svá žihadla ve stejnou dobu.

Jedno věděla jistě. Někdo se dostal k jejímu výzkumu. Byl natolik inteligentní, aby dokázal unést jednu z nejlepších

policejních vědkyň, ale nebyl až natolik chytrý, aby dokázal prolomit její kódování. A proto je teď tady. *Musí to tak být.*

Po několika neúspěšných pokusech vymanit se z pout usoudila, že tudy cesta nepovede. Rezignovaně si odfrkla a zvedla hlavu, aby prozkoumala místo svého držení. Při pohledu na rudě pocákanou stěnu posetou jejím výzkumem, jí v žilách začal pulzovat strach. Stačilo pár sekund, aby se jí, proslulé geniálními postřehy, vyjasnila mysl a prohlédla si zbytek místnosti.

Masivní železné dveře za postelí najednou zlostně zavržaly a místností zazněly šoupavé kroky.

Nad Kiřiným obličejem se objevila pochroumaná šedivá tvář. Muž se usmál a ukázal na stěnu s fotografiemi u Kiřiných nohou.

Jako by se v tu chvíli z místnosti vytratil veškerý dýchatelný vzduch. Něco na něm bylo sakra špatně. Svůj zrak ale upnula na jeho heterochromatické duhovky. Měla pocit, že se s nimi někdy dřív už setkala. Ovšem jeho obličej k těm očím vůbec nepasoval.

Odporný chlap, který na ni zíral jako na lapenou krysu, se napřáhnul, ale pohyb nedokončil. Místností se náhle prohnal pisklavý alarm, který by probudil i mrtvé. Na malý moment v jeho očích postřehla náznak paniky. *On se lekl!* prolétlo Kiře hlavou. Vydal ze sebe skřípavý hlas, který nepoznávala, a rychlými kroky couval zpět ze dveří.

Dveře se s hlasitým prásknutím zavřely a ve stejný moment místnost zaplnil štiplavý kouř.

Zámky zacvakaly a pouta se otevřela.

Kira se rychle posadila, přitáhla si kolena blíž k hrudi a opřela se loktem o okraj lůžka. Potom ale ucítila, jak jí tělo přestává poslouchat. Párkrát zamžourala, než jí zaklaplá oční víčka přesunula do bezvědomí. Ruce jí povolily a sesunula se na posteli. Poslední, co uslyšela, byla tlumená střelba a křik Tobiae.

„Kiro!“ vykřikl Tobias, když Kira pohnula prsty pravé ruky.

Chytil ji za ruku a druhou rukou jí odhrnul modrou, přerostlou ofinu z čela. Ústa se mu zvlňila v láskyplném úsměvu.

„Jsem v nemocnici?“ rozhlédla se kolem sebe a vymanila se z jeho sevření.

„Ach, Kiro,“ oddechnul si. „Ano. Jsi.“ Potom se na chvíli odmlčel. „Tak strašně jsem se bál, že jsem o tebe přišel.“

„Co se stalo?“ zeptala se zastřeným hlasem.

Tobias se jí snažil převyprávět poslední tři dny, kdy byla vedená jako pohřešovaná osoba ve službě. Ona ale dokázala vnímat pouze šum větru za oknem, pípání nemocničních přístrojů a katetr zaražený hluboko do žíly.

Zvedla hlavu, když zaslechla zmínku o lese.

„Hledali jsme tě všude. Byli jsme bezradní. Pak jsem ale našel tvůj deník a věděl jsem, že jsi šla za stopou do Kinského lesa.“

„Bohužel jsme přišli ale pozdě,“ přerušil ho kapitán Emmet. „Našli jsme na zemi jen tvůj diktafon a stopy po pneumatikách.“

„Byla úplná tma. Měla jsem pocit, že mě někdo sleduje, ale nic jsem neviděla ani neslyšela. Byla jsem schovaná mezi stromy a čekala na předání. Nikdo se ale neukázal. Když už jsem to chtěla vzdát, najednou se přede mnou objevilo auto. Pamatuji si jen tupou ránu a pak už nic.“

„Jak jsi mohla neslyšet přijíždějící auto?“ optal se jí kapitán.

„Muselo to být elektro. O něm nemám ani páru, i když ho mám přímo za zadkem,“ naštvaně rozhodil Tobias rukama. „Kdyby svítilo, tak bys měla šanci reagovat a schovat se. Však nejsi terénní agentka, Kiro. Proč tě napadlo toulat se v noci lesem, proboha?“

„Tak už toho nechte!“ vstoupil do sporu kapitán. „Až se na to budete cítit, potřebuji podrobnou zprávu o tom, co si pamatujete. Teď hlavně odpočívajte,“ pronesl a odkráčel se vztyčenou hlavou.

„Kiro, neumím si představit, co teď prožíváš. Z toho bunkru jsem tě vynášel já. Až mi ten parchant přijde pod ruce, tak ho zabiju.“

„Vy ho nemáte?“ vyštěkla zděšeně.

Tobias se napřímil na židli a v ostrém poledním světle se mu zablýskl odznak na levé prsní kapse uniformy. „Ten hajzl utekl. Ale věř mi, že si bude přát, aby to neudělal.“

„A co kapsle? Zabezpečili jste je? Je balíček v bezpečí?“

„Ne. Zmizely stejně jako on.“

„Krucinál!“ vystrašeně vyjekla.

„Jdu po něm! Nedostane se k nim.“ Políbil ji na čelo a mezi prsty promnul modrý pramen jejích vlasů. Za pár okamžiků už vycházel dveřmi.

„Nebudu odpočívat, když nějaký maniak drží *Pandořinu skříňku*. Teď už je to osobní.“ Vytrhla si katetr z ruky, odepla si oxymetr a za pištivého zvuku opustila nemocniční pokoj.

Frustrovaně si přejela rukama po obličeji a lehla si na nepohodlné lůžko v odpočinkové místnosti vedle její laboratoře. Trávila tu více času než ve svém bytě. Kočka, kterou po nocích krmila mezi kontejnery, mezi kterými se snažila ignorovat příliš dotěrného muže, se už několik týdnů neukázala, tak ji domů nic netáhlo.

Myslela si, že touhle dobou už na něco přijde.

Nebyla ale schopná ze sebe setřást hrůzy předešlých dní. Promnula si bolavé zápěstí a přetočila se na břicho. Pod lehátkem nahmatala svůj batoh. Úzkou štěrbinou vrchní kapsy vytáhla drobnou plastovou krabičku. „Tak tady tě mám,“ utrousila netečně a obsah krabičky si vysypala do krku. *Možná že teď přece jen usnu*, pomyslela si.

Minutu střídala minuta. Kira ale nezamhouřila oka. Vnímala svůj zrychlený dech a tlukot srdce. Zírala do stropu. Najednou se ale vše rozjasnilo. Znovu se ocitla v té temné místnosti.

Snažila se vzpomenout, co přesně tam viděla. Zaměřila se na stěnu před sebou. Na fotografiích hledala nějaká pojítka.

Bylo vidět, že touto barvitou fotografickou koláží se Kiře pachatel vyloženě vysmíval. Dostal se k autorizačnímu kódu vnějších obalů, a i ke kompletnímu složení. Netušila, jak se mu to povedlo, ale bylo nad slunce jasné, že nepřišel na úplně poslední krok. Jinak by už všechno bylo dávno vzhůru nohama.

Usmála se, ale ve vteřině jí úsměv zamrzl na rtech. Chvilí před příchodem Tobiae, kdy byla ještě stále omámená, jí zdravotní bratr, který povědomě zapáchal, odebral krev a mumlal něco o posledním testu.

V tu chvíli vystřízlivěla a vyskočila na nohy. *Ampule jsem přece zabezpečila svou krví. Nikdo se k ní neměl jak dostat. Ten pach! Proboha! vytřeštila oči. No tak, myslí. Co dál jsi tam viděla? pobídla se.*

Zavřela oči a představila si poličku na protilehlé zdi. Zaměřila se na dětské kostky s barevnými písmenky. *Proč by tam byly? Všechno v té místnosti bylo z nějakého důvodu. Muselo se jednat o vyřinutého jedince, který si byl natolik jistý svou genialitou, že mi svou identitu strkal až pod nos.* Soustředěně si přehazovala jednu kostku za druhou, měnila jejich pozice, než nakonec jejich uspořádání dávalo smysl. *Ezekiel.*

Oční víčka jí zlostně vystřelila. Sbalila ruce v pěst až se jí nehty zaryly hluboko do kůže. *Ne, ne. To nemůže být tak snadné.*

K dořešení záhady jí zbývalo pouze několik pojítek, proto se urputně snažila vzpomenout, co ještě by mohla použít. Znovu zavřela oči a představila si zbytek police.

Zatajila dech. Za kostkou s písmenem *L* se nacházela ta nejkyčovitější dovolenková klíčenka, kterou si kdy mohla pořídit. Jako by ji oči plyšového velblouda s vyšitým nápisem *Jordan* přímo propichovaly. *Klíče od bytu!* „Ale ne!“ vykřikla zděšeně. „Ty dokumenty ukradl z mého bytu!“

Rozlícení jí nenechalo chladnou a jen ji povzbudilo. Její eidetická paměť jí mnohdy byla spíše ke škodě než užitku, ale dnes

ne. Nejlépe na ní fungovaly smyslové vjemy a jakmile dokázala přiřadit ten zvláštní pach, který jí provázel poslední dny, vzpomněla si na neúprosného muže. Snažil se jí nadbíhat každou noc v zapadlé uličce, ačkoli mu nikdy nevěnovala žádnou pozornost. Nevnímala ho, neposlouchala ho. Na to byl až příliš dotěrný.

Pamatovala si, že se jí představil velmi zvláštním jménem. Jakmile si ho složila z kostek, ihned si ho přiřadila. Matně si připomněla, že nosíval tašku s logem cukrovarského podniku.

Ty jeho oči ale důkazy podtrhly.

„Jak jsem mohla být tak hloupá?“ nenávistně rozhodila rukama a vběhla do laboratoře.

Teď už jí bylo jasné, že na všechno přišel. Jediné, co mu scházelo, byla její krev. A tu už měl také. Bylo jen otázkou času, kdy vypustí neznámý mor, jež se skrýval v odcizených kapslích.

Nezastavila se a celou noc pracovala na neutralizačním séru, o kterém si dříve myslela, že jde pouze o nefunkční prototyp. Její nově nabytá sebedůvěra jí ale potvrdila opak. Přebíhala od centrifugy k sekvenátoru, až nakonec v rukách svírala zkumavku s finální látkou. *Když moje krev může zbraň aktivovat, může ji i deaktivovat*, usmála se, popadla stříkačku a vyběhla ven z policejní budovy.

Kolegy měla na rychlém vytáčení. Do dvaceti minut se sešli u staré cukrovarské továrny s celou jednotkou.

„Jste si jistá, Kiro?“ zeptal se jí nevěřicně kapitán.

„Ano! Musí to tak být!“

„V tom případě počkejte tady.“

„Ale...“ snažila se protestovat, ale zbytečně.

Za několik okamžiků vtrhla jednotka dovnitř. Z vnitřku budovy se ozývala střelba a zoufalý křik, který Kiru vyprovokoval k akci.

Vběhla do budovy ve chvíli, kdy Ezeziel držel jednoho z policistů v kravatě a druhou rukou mu tiskl hlavě ke spánku.

„Nikdo se ani nehne! Je vám to jasné?“ křičel a rozhlížel se do všech stran na přibližující se policisty. Aktivovanou zbraň se započatým odpočtem měl za sebou a nevěnoval jí žádnou pozornost. Této chvíle využila Kira k proplížení mezi regály za pachatelova záda. Sérum natáhla do stříkačky a celý objem si vpíchla do žíly. Sklonila se nad tikající zbraní, odblokovala postranní panel a na vysunutou jehličku položila svůj palec.

Když ucítila, jak jí jehla projela prstem, cukla sebou. Ve stejnou chvíli se na ní Ezeziel otočil a zařval: „To nemůžeš! Ne, když už jsem tak daleko!“ Namířil svou zbraň na ni a stiskl spoušť.

Rozlehlou halou se prohnal dunivý zvuk. Kira se ještě stihla podívat na svůj hrudník. Čekala linoucí se rudou skvrnu na své tmavě zelené mikině, ale místo toho se jí k nohám zřítíl Ezeziel s mrtvolným pohledem v jeho heterochromatických duhovkách.

„Proboha!“ pronesla překvapeně. Když odvrátila zrak, uviděla Tobiaše, jak k ní chvátá s odjištěným glockem a vyděšeným pohledem

Zasunul si zbraň za opasek a pomohl Kire na nohy. „Ty jsi totální blázen, víš to? Dokázala jsi to!“ pronesl třesoucím se hlasem a přitáhl si ji k sobě.

Biologická zbraň za jejich zády zacvakala a za doprovodu automatického hlasu pronesla: „Zbraň deaktivována.“

Dýně

David Fronk

30 let

Karlovy Vary

Jsem učitel na střední škole, co miluje knížky a historii. Mým oblíbeným žánrem je právě literatura faktu či historické romány. Kromě toho miluji fantasy a sci-fi příběhy.

Jak jsem se vlastně ocitl v tom autě, které mě vezlo na místo, jež dobře znám? Sice mi to tam patřilo, ale mí spolucestující mi neměli dovolit cítit se tam jako doma. Pamatuji si, že tehdy, ten den, jsem si definitivně uvědomil, že jsem v tom až po uši.

Přejeli jsme přes nějakou nerovnost a s celým autem to nepříjemně zachrastilo. Byl to jeden z těch klasických listopadových dnů. Zima, deštivo. Slunce přes den skoro ani nevyšlo a opět nastupovala mlha, která skoro jako by si našla cestu i do interiéru vozu. Reflektory ukazovaly směr po cestě, kterou jsem dobře znal. Za chvíli jsme měli najet na štěrk a pak to už bude jen kousek. To znamenalo jedinou věc: musím se rychle rozhodnout, co udělám. Vzadu za námi jsem slyšel jako by nerovnost přejel další vůz, ale nic jsem neviděl.

„Whittakere, už tam budeme? Jedeme věčnost a já si potřebuju zapálit,“ zeptal se mě chlap s černými vlasy a úžasně ošklivým nosem po mé levici.

„Jo, hned, teda... hned úplně ne, můžeme ještě zastavit. Zapálíte si a...“

„Tak budem nebo ne? Vždyť to tu znáte, sakra!“ Nixon mě ani nenechal domluvit a pídil se po odpovědi.

„Jistě, pane senátore. Teda pokud vydržíte pár minut.“

„Proboha živýho“, vy jste svědek za všechny prachy světa. Jedem k vám na farmu. Vy musíte vědět, jak je to daleko. Není divu, že vám veřejnost nevěří, Whittakere. Fakt doufám už jen kvůli vám, že nám něco dáte, protože víte co? Jinak jste v hajzlu. Víte ale, že já to s vámi myslím dobře. Jestli mě dnes ale podrazíte, skončil jste.“ Koutkem oka jsem zachytil Richardův jízlivý výraz plně korespondující se sdělením, které se mi ani trochu nelíbilo. V potměšlém voze jeho tvář vypadala zasmušileji a přísněji než obvykle. Já každopádně věděl i bez něj, že na dnešku visí celá moje budoucnost. Nezmínil však, že i ta jeho.

Řidič mezi tím dojel na štěrkovou cestu a mně tak odtikávaly

minuty. Vlastně nebylo moc co vymýšlet. Věc se měla tak, že buď jim dám důkazy, které jsem tam ukryl a zůstanu svědkem, nebo nedám a stanu se obžalovaným pro porušení přísahy. Na první pohled se nejednalo o příliš zapeklitou otázku. Žádná Sophiina volba. Nicméně celé to mělo jeden háček. Pokud bych jim jen tak dal, co chtěli, poslal bych ke dnu přítele a já jich nikdy moc neměl. Byl to vlastně ale pořád můj přítel? Před veřejností tvrdil, že lžu. Tvrdil, že jsem pomatenec a vše jsem na něj ušil. To by jeden přítel o druhém říkat neměl. Byl to někdy vůbec můj přítel? Možná má lidská mysl skutečně potřebu romantizovat si vše, co prožila. Já s Algerem prožil leccos. Vždyť mě u sebe nechal přespávat, dal mi své auto. Nikdo mi nikdy tolik nepomohl. Neměl nakonec přeci jen pravdu? Blázen jako vyšitý! Nevymyslel jsem si to? Nejsem blázen. Nemůžu být blázen. Nejsem...

„Whittaker! Do háje! Je tohle vaše farma? Mluvím na vás dobrých pět minut a vy jste zas v tom svém světě,“ zahřímal směrem ke mně Nixon. Pokynul jsem hlavou a senátor dal povel řidiči a dalšímu kolegovi, aby zastavil a mohli jsme vystoupit.

Nixon si okamžitě zapálil. Nedala se mu upřít jedna věc. Udělal vždy to, co řekl. Na vteřinu jsem si ho prohlédl v reflektorech vozu a pokládal si již poněkolkáté otázku, zda můžu věřit tomuto muži. Byl to sprostý kariérista s lokty tvrdými jako jeho pohled. Nyní mě potřeboval. Chtěl mě využít, aby si udělal jméno. Podle mě si neustále představoval titulky v novinách: Hrdinný senátor z Kalifornie rozkryl špiónážní síť ohrožující Spojené státy, nebo: Komunisté v USA jsou vyřízeni! Podle mě ani on nevěděl, zda může věřit mně. Vsadil vše na jednu kartu. Vsadil vše na ubohého ošklivého pisálka z časopisu Time. Dost možná už po tom všem začal i on pochybovat o mé přičetnosti. Ten případ se táhl už více jak půl roku. Nixon uměl riskovat, to se mu muselo nechat, protože já bych sám na sebe nevsadil. Kdybych byl závodní kuň, dost možná by mě radši nevypustili z boxů. A komik už ze mě taky

zjevně nebude.

Mé uvažování bylo přerušeno zvukem příjezdu dalšího... dalšího vozu? Nic jsem ale neviděl. Byla tma a zjevně celou cestu za námi jelo další auto bez zapnutých světel. Zjevně do toho za mými zády zapojili někoho dalšího. Někoho, kdo operuje ve stínech. Doslova.

Ta chvíle byla nekonečná. Kdo se do toho ještě zapletl? Další věc ovšem byla zarážející. Moji společníci nebyli překvapeni. Ne, dokonce nebyli vůbec překvapeni příjezdem dalšího účastníka naší malé večerní pátrací akce. Vůz zastavil a po typickém klapnutí dveří se před našimi zraky vynořily dvě postavy v dlouhých kabátech. Nejen, že ti dva pánové vypadali jako z FBI, oni byli z FBI.

Právě nyní mi definitivně došlo, že jsem v podstatě zbaven jakékoli volby. Ve skutečnosti se tak asi stalo už dávno, ale nebyl jsem schopen si to v hlavě přebrat. Do jisté míry tak byl příjezd dvou agentů pro mě vysvobozením z rozhodovací paralýzy, která mi posledních několik hodin bránila téměř i v pohybu. Možná jsem si pořád myslel, že i když neposkytnu žádné důkazy, pořád se půjde nějak dohodnout, ale s FBI za zády zkrátka někdo musel stanout před soudem a ten někdo musel spolu s tím dostat několik let. Buď já, nebo můj přítel. Věděl jsem naprosto jasně, že to nechci být já. Budu značně neoriginální, a můj editor by mi za to dal pár facek a kázání, ale kdy jindy použít otřepané *allea acta est*?

„Pane Chambersi, doufali jsme, že přijdeme k hotovému a vypadá to, že jste se ještě nehnuli z místa,“ promluvil první agent s trochu nadřazeným a samolibým výrazem ve tváři, který poukazoval na směs opovržení a vědomé výhody.

„Není slušné se nejprve představit? Vy mé jméno zjevně znáte, asi jako půlka Ameriky, ale kdo jste vy? Jste vůbec agenti? Neposlal vás náhodou Alger?“ Odvětil jsem a snažil se být co nejvíce sebevědomý.

Agent po mě okamžitě šel: „Chambersi, vy asi nevíte, v jaký prděl jste, co? Myslíte, že si tohle můžete dovolit?“

„Vím, kde jsem. Jsem na svém pozemku, kde jsem chtěl senátorovi předat důkazy, neboť zastupuje komisi, se kterou celou dobu spolupracuji. Proč si tedy mám na své půdě připadat jak zločinec? Senátor Nixon vám klidně dosvědčí, že beze mě máte kulový. Celé vaše tažení proti komunistům bude mrtvé jako ti ostatní svědci. Váš úřad bude pro smích, zase...“

Nadechoval jsem se v návalu dalšího přívalu asertivity, když mě přerušil senátor Nixon: „Proboha, hoši, nechte ho bejt. Má pravdu. Nám sice nehrozí soud a kriminál, ale sakra potřebujeme tenhle případ uzavřít. Tahle země nemluví půl roku o ničem jiném. Řešíme tu zatracenou sovětskou špionáž, ne ukradený komixy. Stejně jako já nechci bejt do konce svého zatraceného života jenom senátor, vy si nemůžete dovolit nedostat někoho před soud. Kecáte o boji s komunismem přes třicet let a nikdy jste se nedostali tak daleko.“

Nadutý agent chtěl zjevně něco odvětit, ale druhý agent ho zatahal za rameno a dal mu najevo, že senátor uhodil hřebík na hlavičku. Ani mně nebylo příjemné jen stát a dohadovat se, a proto jsem gestem pánům pokynul, aby mě následovali. Ve světle svítilen jsem jim ukazoval cestu pozemkem. Nejprve jsme minuli keře a záhonky, kde na jaře poroste zelí a došli jsme k mému domu. Agenti rovnou šli dovnitř, avšak ve chvíli, kdy už stáli na zápraží jsem je zastavil. Nechápatě se na mě zadívali a v tom si všimli, že stojím u dýně. Já požádal o baterku a doufal jsem, že vše bude tam, kde jsem si myslel. Nebyl jsem doma několik týdnů a počasí nebylo dobré. Zároveň vím, že ani na svou hlavu jsem se nemohl úplně stoprocentně spolehnout, a tak jsem se sklonil k dýni a doufal, že uvnitř naleznu to, co jsem myslel. Podíval jsem se do dýně a vytáhl úhledně zabalený pytlík s mikrofilmy. U přítomných jsem zahlédl směs překvapení, euforie i výrazu, který mi naznačoval, že

na fámách, že jsem magor, něco bude.

S důkazy jsem se nestihl ani pochlubit, když mi je agent vytrhl z ruky. „Doufám, Chambersi, že tam něco je a nedáváte nám fotky z vaší dovolené.“

Rychlým pohybem ruky jsem si ten svatý grál opět vzal a předal ho Nixonovi se slovy: „Je tam to, co potřebujete. Je tam důkaz, že můj přítel, Alger Hiss, pracoval či stále pracuje pro Sověty a že kradl důvěrné dokumenty s cílem poskytnout je nepříteli. Nemám radost z toho, že vám to dávám, ale aniž bych si uvědomoval následky, věc došla moc daleko. Nyní jednejte, jak musíte, já svou roli hodlám dohrát s vámi.“

Agenti k mému překvapení ani neprotestovali proti faktu, že důkazy držel v ruce Nixon. Ten se zatvářil vítězoslavně. Možná ve svých představách zrovna vyhrál volby. „Chlapče, pokud tam je to, co říkáte, udělal jste mi radost! Přitom pořád nevím, co si o vás myslet. Jste blázen, nebo jen trouba? Zradil jste přítele, to je spíš můj styl,“ řekl senátor čekajíc odpověď.

„Já chtěl jen jednou udělat něco správně, pane senátore. A je mi jedno, co si o mě myslíte, nedělám to kvůli vám, ale kvůli svému svědomí,“ odvětil jsem s úlevou v hlase. Najednou jako by bylo po všem.

„Takže nakonec nejste přece blázen,“ Nixon se už v podstatě smál.

„Možná jsem. O tom už stejně nerozhoduji já.“

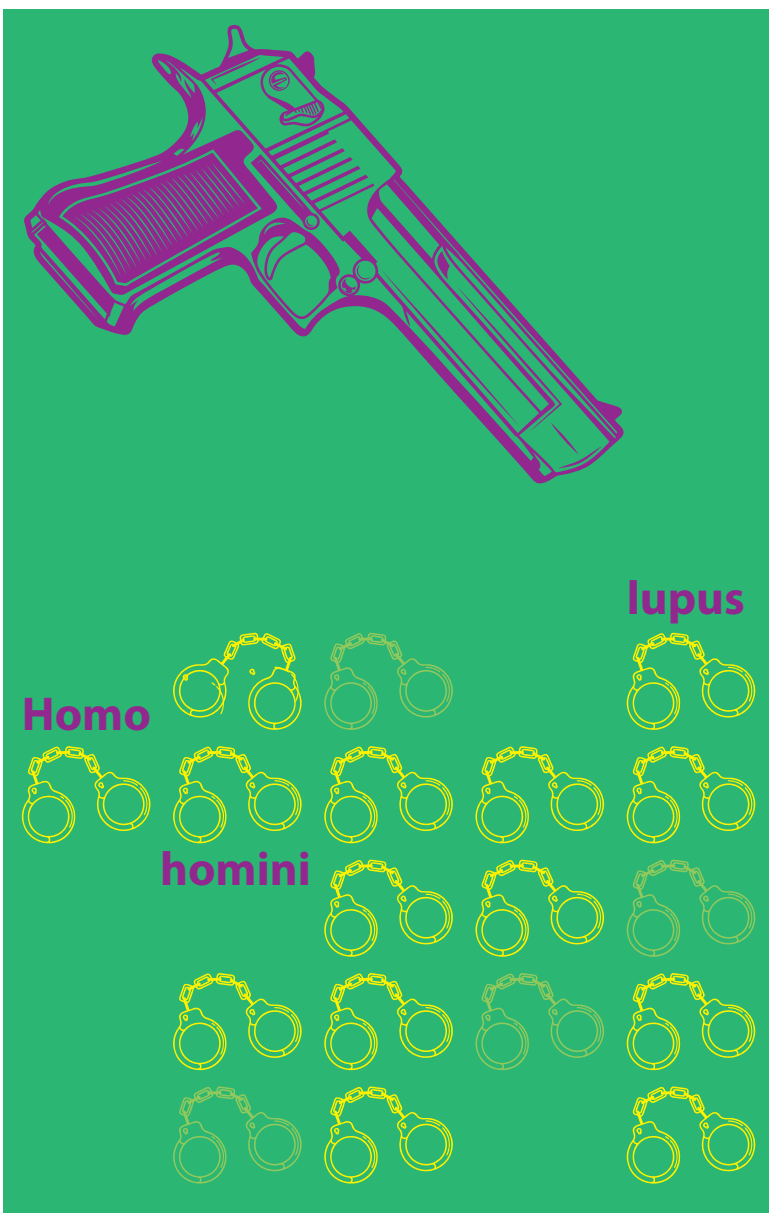
Homo homini lupus

Andrej Mészáros

33 let

Sokolov

Autor nepíše jen tak, ale vždy se skrytým obsahem pro někoho konkrétního. Letos je obzvláště hrdý, že úspěšně potlačil své anarchistické sklony, a hned napoprvé dodržel stanovený počet normostran.

Jan nebyl jeho kamarád. Byl to spíše jen kolega – známý, se kterým pracoval na společném “archeologickém” projektu, jak tomu s nadsázkou říkali. Odkrývali vládní špínu, akorát místo jemných štetinek využívali veřejně dostupné archivy dat, výpovědi svědků, finanční analýzy, a především vlastní zkoumavou mysl. Když se jednoho dne dozvěděl, že byl Jan i se snoubenkou zavražděn, hluboce to ním otřásl. V deníku dal výpověď a rozhodl se naplno věnovat investigativně. Již po několika měsících práce v ICK začal být osinou v zadku místním podnikatelům. Když po dvou letech (i) díky jeho vyšetřování odvolali ministryni zdravotnictví, byla to už jenom taková třešnička na dortu. Nemocniční potrubí bylo v havarijním stavu a ve vodě plavaly nebezpečné bakterie. Místo rekonstrukce firma blízka její osobě natřela trubky novou barvou. Rošťa pak se zadostiučiněním natřel pro změnu jí. Kromě satisfakce však začal pociťovat tíhu všech těch korupčních afér a hluboké vyčerpání.

A tak stál tady. U posledního domku, na okraji Nové Sedlice. Ne příliš atletická záda shrbená pod vahou turistické krosny, ale se spokojeným úškrnem. Už dlouho se chtěl podívat do Vlčích hor. Hluboké lesy bez světelného smogu na hranici tří států slibovaly spolehlivý únik z civilizace. Navíc se mu včera večer začali místní chlapi po čtvrtém panáku svěřovat, že se zde dějí divné věci. Popisovali luxusní džípy se zatmavenými okny a výstřely z lesa. Prý mizí i lidé! No jasně, usmál se v duchu. Odlehlá místa odjakživa přizívovala lidskou fantazii.

Po deseti kilometrech vytrvalého šlapání zmizela i lesní cesta, kudy putovalo vytěžené dřevo. Rošťa vylezl z hustého lesa a otevřela se před ním scenérie krajiny nedotčené lidskou rukou. Na první pohled. Na nedalekém palouku si chtěl rozložit stan, do trávy se však jasně zakusovaly hluboké brázdy od terénních pneumatik. Při

důkladnějším zkoumání zjistil, že i na svahu pod skalním masivem bylo celkem rušno. Představil si jezdecké hrátky pohraniční stráže – samo sebou, že za peníze daňových poplatníků. Zakroutil nad tím hlavou. Ze skály by mohl být pěkný výhled, a tak se vydal nejhlubší rýhou přímo k ní. Jeho zrak přitáhl odlesk světla v trávě před březovým hájkem. Přišel blíž, shýbl se a vzal do ruky nábojnici. V duchu se omluvil pohraničníkům a zanařádal na pytláky. O několik kroků dál narazil na listí potřísněné nedávno zaschlou krví. *Hovada! Lovit vysokou v národním parku... Ať jim zkejsne guláš.* Když už se proplétal mezi stromky pod skaliskem, všiml si další věci. Barevný šátek ovázaný kolem kmene. Vlastně ne. Čelovka. *Tak zas na druhou stranu je pěkné od místních houbařů, že pořád ctí osobní vlastnictví,* pomyslel si. Proč ji ale nechali zaplout? Sundal ji. Předá ji pak v hospodě. Dál se nechal vést stopou v polámané trávě s mírnou obavou, že by mohl vyplašit buď medvěda, nebo myslivce. Polámané větvičky jej dovedly až k otvoru v houští a k jeho velkému překvapení do jeskyně. Troufl si dovnitř a pokračoval v objevování. Na hranici světla a tmy se zastavil u závalu. Ve vzduchu pořád poletoval jemný prach. Vzduch voněl chladnou zatuchlinou a sírou s náznakem hořkosti. Rostovi se znenadání vybavila vzpomínka na vlastní rozlučku se svobodou, kterou mu uspořádal kámoš Slavomír. Tenkrát v Praze nezůstali zdaleka jen u pití, ale nestalo se nic, čeho by litoval. Z příjemných vzpomínek jej vytrhla hláška na chytrých hodinkách. V případě nebezpečí volejte 112. Obezřetně vycouval z jeskyně. Ještě jednou se porozhlédl po krajině. Podzimní slunce už začalo pomalu klesat spolu s okolní teplotou. Rozhodl se vrátit do vesnice. Na okraji louky si však ještě sedl na pařez.

Došlo jí to příliš pozdě.

To auto přijelo se zhasnutými reflektory, i když už byla téměř úplná tma.

Kdyby si svítilo, mezi stromy by ho z dálky viděli.

A kdo se skrývá ve tmě?

Ten, kdo nechce být viděn.

Jejich jedinou nadějí bylo využít stejnou taktiku, jakou zvolil vetřelec. Okamžitě nařídila celé skupině vypnout svítlny, přičemž vlastní čelovku pověsila na houpající se větev mladé břízy. To by jim mohlo získat pár cenných sekund na zmatení protivníka. Když budou mít štěstí... Ke vchodu do jeskyně zbývalo už jen 300 metrů. Na mýtině před lesem zaburácel osmiválec tmou zahaleného offroadu a všichni se bez vyzvání dali do běhu. Ostatně rozdělit kontraband mezi více lidí bylo vždy bezpečnější. Mezi zběsilými údery srdce přemýšlela nad tím, co se stalo Tigranovi. Auto dorazilo na místo určení přesně 3 hodiny před rozbřeskem, ale nový řidič evidentně netušil o domluveném signálu. Teď už se řítíl jejich směrem plnou rychlostí, válcuje před sebou řidký porost odlehlého háje. *Do prdele! Jak je mohli odhalit?* S kupcem komunikovali vždy přes zabezpečený kanál... Musel to být někdo z těch nových lidí. Od začátku měla z Igora zvláštní pocit. Pořádne s nimi nechlastal, moc se vyptával, působil odměřeně. Zbývalo 50 metrů, ... Pálilo ji v lýtkách, píchalo v boku... 20 metrů... Svítlna evidentně nezabrala. Ti parchanti musí mít noktovizor. Zbytek skupiny se rozutekl do všech směrů. Za zády kromě jeepu slyšela vysoké otáčky crossových motorek připomínajících motorovou pilu zařezávající se do ... dřeva... Potlačila nehezku vzpomínku. 5 metrů... než se tepání v uších bolestivě rozlehlo v tichu skalného masivu, přísahala by, že slyšela dávku z automatu. To už ale skákala do houštím opředěného otvoru a s rukama instinktivně nataženými před sebe. Dopadla na všechny čtyři do mokré louže a nepříjemně si rozedrala kůži na dlaních. V levém kolenu jí něco luplo, ale dokázala vstát. O jeskyni nikdo nevěděl. Nikdo kromě ní a Tigrana. *Snad zemřel rychle.* Jeskyně byla její pojistka pro případ,

že by někdo zradil. Zasvítla si mobilem. Na pozadí otlučeného displeje byla fotka divoce se líbajícího mladého páru. Borec v tílku s tetováním kříže přes celý hrudník vystavující na odiv stejně tak luxusní Breitlingy, jako svou milou. Pousmála se nad tím výjevem. Nikdy nebyla moc na romantiku... Ne v běžném smyslu slova. S Tigranem se poprvé vyspala v sedmnácti, přesně v den dobití Suši. Od té doby byl jejich život samé nebezpečné kšefty, rychlá auta a divoký sex. Milovala jej. Kdyby ji podvedl, ufikla by mu péro.

Při vchodu do jeskyně zaregistrovala téměř neslyšné kroky. Nebyl zde jiný východ, o kterém by věděla, a tak se začala kulhající posouvat hlouběji přes čím dál klikatější chodby. Když narazila batohem plným koksu o zeď, v ten samý okamžik ji oslepila záře taktické baterky.

„Kamže kam, slečna? Trochu neskoro na prechádzku po lese, nemyslíš?“ ozval se chraplavý hlas tlumený hrubou látkou.

„Otoč sa, daj si dole batoh a pomaly, veľmi pomaly ho posuň nohou ku mne.“ přikázal muž.

„Što vy udělali s řidičem?“ Odvětila s hořkostí v hlase.

„Myslíš šoféra? Nechcel veľmi rozprávať, takže...“ Maskovaný doplnil svou odpověď praskáním kloubů. *„Ak ho nechceš nasledovať, radil by som ti okamžite ma počúvnuť.“* Odtušil.

„A što, když chaču?“ řekla téměř šeptem.

Mezi poklidné kapání krápníků se vmísila jediná slza. Pak okolní ticho narušilo slabé cinknutí pojistky ručního granátu, který Milena celou dobu svírala v kapse své bundy. Hned poté se lesem ozvalo tlumené dunění někde z hlubin země.

„Neviete, kde je Karol?“ řekl nejvyšší z maskovaných mužů stojících nad čerstvě vybagrovanou prohlubní.

„Viděl som ho ako vbehol do jaskyne za tou arménskou sukou. Mám

ho skontrolovať?“ odvětil další ze skupiny ozbrojenců.

„Nech ťa to ani nenapadne. Jasne sme sa dohodli, že kto si čo uloví... Ale bez zbytočného riskovania! Vyser sa na neho, nemal byť nenažraný.“ Uzavřel s ledovým klidem vůdce smečky. Následně se lesem ozvalo 5 tlumených výstřelů a 5 měkkých žuchnutí: Levan, Sosi, Jurij, Jani. Poslední padl do jámy Igor.

Rosťa si vychutnával camelku a v hlavě se mu rojily obrazy. Všiml si, že pod jeho nohama někdo odklepl popel jen nedávno. Ještě jej nestihl rozvát vítr. Zvláštní. I to oraniště pod lesem... V mysli se mu horečnatě rodil příběh. Střípky nabývaly konkrétní tvar. A ten pak praskl jako skořápka ledu pod podpatkem těžké kanady. Rosťa se otrásl zimou a zhluboka se nadechl. Pro tentokrát. Tento jediný krát vědomě potlačil svou intuici a smazal fotky z výletu. Nasedl na autobus a vrátil se domů za svou snoubenkou.

Epilog

Nad masovým hrobem ve Vlčích horách vyšlo skrze mlžný opar slunce. Kriminálka pobalila kontraband. Rozdělila si šperky a hotovost. Kluci ze zásahové jednotky stáhli kukly a zapálili si v ranním rozbřesku cigára. *“Čo tá vilka v Čiernej hore, kolega?“* *„Žena už tretí krát menila kuchynskú linku, je s tým strašné sranie...“* Postěžoval si jeden druhému a mocně vtáhl dým do plic. Skutek se nestal. Na východě přece nic není, jak se nechal slyšet slovenský premiér. Jen hezká příroda a rozhodně NE arménský drogový syndikát rozprašený ještě většími zločinci.

Kámen

Pavel Liprt

60 let

Karlovy Vary

Narodil jsem se v Teplicích v roce 1964 a nyní bydlím v Karlových Varech. Mé psaní má své začátky v zápiscích z cest a psaní básniček slečnám a následně své ženušce. Svě literární štěstí zkouším také v soutěži Krajské knihovny Karlovy Vary.

Přepadení, znásilnění, vloupání, domácí násilí či pobodání nožem. Při pondělním ránu se většinou nedalo předvídat, co přinesl předchozí víkend. Zda se město dostalo do křížku se zákonem nebo uplynulé dva dny byly chudé na zločiny a ve městě panoval klid. Někdy si darebáci vzali volno, jindy si naopak některý z nich usmyslel, že využije relativní odpočinek policie ke spáchání čehosi nedobrého a tím dá policistům na srozuměnou, že boj se zločinci nikdy nekončí. Ani ve dnech volna.

Hlavní policejní budova ve městě, moderní a účelový čtyřpodlažní objekt, postavili před lety v areálu s dalšími státními a městskými institucemi. V jejím prvním patře, hned naproti výtahu, se nacházela obyčejná detektivní kancelář, ve které se ale odehrálo mnoho neobyčejných osudů. Na velkém stole jedna omšelá lampička, hrneček s tužkami a počítač, který by určitě měl nárok na odchod do starobního důchodu na rozdíl od jeho uživatele. Ten si bude muset ještě pár let počkat.

Komisař Hamroň, šéf jednoho z oddělení, vtiskl kanceláři za ty léta služby něco málo ze své osobnosti. Každému, kdo sem zavítal, bylo hned jasné, že to je pracovna člověka, který ví zcela přesně, kam pro co sáhnout, aniž by musel dlouho přemýšlet nebo něco složitě hledat. Dvě stěny lemovaly skoro po celé délce objemné a vysoké knihovny zaplněné odshora až dolů významnou právníckou literaturou vázanou v kůži i obyčejnými výtisky zákonů, vyhlášek, příruček a různých policejních předpisů. Důležité místo zaujímal zamčená a přísně střežená komoda.

Komisař patřil k těm vzácným a u policie skoro již vymírajícím jedincům, které práce naplňovala a oni jí dávali vše. Při pondělním ránu očekával po svém příchodu do práce, že vše bude vypadat jako vždy. Pošta, hlášení, papírování a telefonáty. Přednost před veškerou, i tou nejdůležitější činností dával pravidelně své ranní kávě.

„Dobré jitro, komisaři.“

„Dobré ráno, Magdaleno,“ odpověděl a příjemně se na ni usmál.

Více komisař říkat nemusel. Nikdy. Během chvilky mu jeho asistentka položila na stůl hrneček s podšálkem a zavřela za sebou potichu dveře. Věděla, že si její šéf musí vypít v klidu svoji ranní kávu a přečíst noviny, jinak se mu přestane otáčet jeho pečlivě budovaný vesmír podle jasně předepsaných pravidel. Černý turek byl totiž jeden z velmi důležitých dílků, které tvořily dohromady mozaiku jeho pracovního života. Trvalo mu to léta, než si vybudoval pevný systém své práce a nastavil svůj mozek pro každodenní rutinu.

Komisařova ranní káva. To byl nejenom na jeho oddělení pojem. Sice to věděli všichni, přesto jim raději občas znovu zopakoval, že si nepřeje být rušen. Avšak pravidelně někdo zaklepal na dveře a jeho ranní idylka trvala jenom několik minut. Nejinak tomu bylo dnes. Už si chtěl spokojeně usrknout kávy, když v tom zazvonil telefon.

„Promiňte pane komisaři, tady druhé obvodní oddělení, ale patrně mě přepojili rovnou na vás,“ ozval se jakýsi mdlý a zalehlý hlas na druhém straně.

„Copak se děje?“

„Našli jsme mrvou ženu. Nahoře nad městem, nad kamenolomem.“

„Zajistěte místo, my tam co nejdříve přijedeme.“

Komisař si pomyslel, že období poměrného klidu posledních dnů vystřídala prudká aktivita trestné činnosti, která mu patrně neponechá moc času, který by potřeboval na statické šetření pro ředitele.

„Jirko, kde jsi?“ zavolal do sousední místnosti.

„Už se oblékám. Koho se chystáme navštívit?“ zeptal se zvědavě jeden z detektivů, které měl komisař po ruce.

„Jednu dámu. Našli ji u kamenolomu. Ale víc toho nevím, jelikož byl nějaký špatný signál.“

Ulice byly nezvykle prázdné a mokré. Možná to byla dešťová

přeháňka, která lidi zahнала domů. Déšť, ze kterého komisař neměl nikdy v takový moment radost. Jestli tam byly nějaké stopy, už je asi budou hledat marně.

Úzká lesní silnička se na svém konci rozšířila v malé parkoviště. Vystoupili z auta a vydali se po širší pěšině na pochod, naštěstí krátký. V zeleném tunelu, jehož klenbu tvořily větve stromů, je přivítalo chladno. Brzy se ocitli na odlesněné plošině, ze které odcházela hradba těžkých, nízko visících mraků. K dešti se naštěstí neschylovalo, naopak se občas objevilo slunce. Komisař si uvědomil, že tady už dlouho nebyl. Hotová oáza míru a klidu. Do dnešního dne. Za krásného počasí sem chodí určitě hodně lidí na vycházku a zase bude chodit, jen co utichne rozruch.

Když přišli na místo, pozdravili je dva policisté v uniformě a postarší manželé, kteří tu zavražděnou objevili.

„Kdo to je?“

„Nevíme, nemá u sebe doklady.“

Komisař opatrně prošel za plot a sklonil se k tělu. Prohlížel si mladou brunetu, která byla oloupena o svůj život. Ležela na levém boku, na sobě měla společenský kabát, decentní halenku a delší sukni. Oděna byla spíše pro nějakou slavnostní událost, nikoliv s ohledem na výlet do přírody, nikoliv pro tuto svou smrt. V jejím kulatém obličejí vyčetl komisař jistý neklid. Všiml si také brýlí, které se jí svezly z nosu.

„Zdravíčko, komisaři,“ vyrušil ho z úvah doktor, který právě dorazil na místo.

„Což o tom, mě zatím slouží, ale tady mladá dáma takové štěstí neměla. Asi tě tudíž nepřekvapí moje tradiční první otázka? Kdy se to stalo doktore?“

Chvilí bylo ticho, jelikož se doktor věnovat mrtvé, a když se s povzdechem narovnal, povídá:

„Ani moje odpověď nebude pro tebe překvapením. Přeci už za ta léta víš, že na mě nesmíš spěchat. Dej mi proto i tentokrát

chvilku času. Ale na první pohled je jasné, že tady hájá už od včerejška. Přesně ti to povím, až si ji odvezeme k nám.“

„Celou noc a možná i více, jak jeden den! To je hodně dlouho. Toho jsem se obával. Kdyby neležela v tom křoví za plotem, tak by ji určitě našli dřív. Ale takto nám místní výletníci zničili všechny stopy. A o ty, které zůstaly, se postaral déšť.“

„Nebreč komisaři. Ty jsi šikovný, ty si vždycky poradíš. Já jsem tady zbytečný. Pokračování, až ji budu mít u sebe na stole.“

„Děkuji doktore, ale ještě mi neutíkej. Potřebuji znát věk a přibližný důvod smrti.“

„Je mladá, něco přes dvacet let. A ta krvavá rána na hlavě? Ta by mohla s její smrtí určitě souviset.“

„Zkusím se na to ještě dneska podívat. Tak se zastav. Zatím se tady mějte dobře,“ řekl doktor s humorem, který mu nikdy nescházel ani u pitevního stolu. Zaklapl brašnu a odešel.

„Tak pánové, rozbalte si své nádobíčko a můžete si začít hrát,“ obrátil se komisař na dva techniky, kteří právě dorazili na místo činu. „Očekávám od vás opět více než dokonalou práci. Víím, že po tom dešti to nebudete mít jednoduché, ale snažte se. Mimo jiné zkuste hledat něco ostrého nebo možná tupého, prostě něco, čím ji mohl ten vrah udeřit. A samozřejmě stopy.“

„Stopy? Něco smyl déšť, zbytek pošlapali lidé. Než tady hledat důkazy, je už lepší pátrat po živé vodě nebo třech vlasech děda Vševeda. Jenom se podívejte komisaři, kolik je tady nyní lidí.“

„Za tím plotem ale tak živo nebylo. Tam se šel podívat ten pán, co ji našel, jeden z policistů, kteří sem byli zavoláni, já a doktor. Tam byste mohli objevit něco zajímavého. Dělejte, co umíte,“ řekl komisař a přecházel sem a tam, aby si uvolnil ztuhlé nohy. Věděl moc dobře, že je nemusí upozorňovat na co se mají soustředit. Byli jedni z nejšikovnějších specialistů, které za svou dobu u policie poznal.

Technici se pustili v klidu a tichosti do své profesionální práce.

Když na to přišla někdy řeč, tvrdili, že žádný, ani ten nejchytřejší pachatel neopustí místo činu, aniž by po sobě nezanechal nějaký hmatatelný důkaz, který ho posléze usvědčí. Když ten důkaz samozřejmě někdo objeví, nejlépe policie. A na to byli tito dva pánové opravdu nejlepší z nejlepších.

Komisař se znovu podíval na mrtvou a pozoroval na sobě divné mrazení. Takové měl vždy, když cítil, že vyšetřování té vraždy, které je čeká, nebude vůbec jednoduché.

„Můžeme ji naložit?“ zeptali se muži z pohřební služby, u nichž komisaře vždy pobavila jejich předstíraná vážnost. Samozřejmě se tak v tvář majestátu smrti museli chovat. Ale bylo všeobecně známo, že si umějí nad rakví s nebožtíkem povídat vtipy.

„Jestli to mají od nás vše zdokumentované, tak je ta dáma samozřejmě vaše,“ řekl komisař a podíval se na oblohu, na které se stále ještě honily těžké černé mraky. Překvapivě bylo příjemně teplo, stejně pro slušného člověka jako pro zločince. Toho druhého by potřeboval co nejdříve najít.

„No nic, mám takový dojem, že už toho tady dnes moc nezjistíme. Půjdem asi dál,“ navrhl Jirka a komisař mlčky pokýval hlavou na znamení souhlasu. Ještě se rozhlédl kolem a dolů na město, kde čtyřproudý silniční průtah tvořil jasnou šňůru. Uhánějící osobní i nákladní automobily, které na tu dálku vypadaly jako hračky, měly jasně určený svůj směr. Jakým směrem se vydá vyšetřování však zatím komisař netušil.

„Proč neměla u sebe žádné doklady? A proč šla v tom společenském oblečení až na hranu kamenolomu, když se mohla procházet o kus dále?“ takové a podobné otázky se komisaři honily hlavou, když se s Jirkou vraceli z místa činu. Odpověď na žádnou z otázek samozřejmě neměl. Všechno to byly jenom dohady.

Po návratu do kanceláře chodil sem a tam. Na chvíli se zastavil u knihovny, u psacího stolu či u dveří, vzal do ruky telefon, aby ho vzápětí položil, uchopil nějaké dokumenty, které hned přendal na

jiné místo. Nevěděl kudy kam. Nakonec si sedl ke stolu do koženého křesla. Občas si napsal nějakou poznámku, občas něco škrtnul, občas něco nakreslil. Znovu procházel všechny výpovědi i údaje, které si sám sepsal. Za svou praxi vyšetřoval již mnoho divných případů, ale nikdy neměl takový pocit něčeho neskutečného. Nedařilo se mu zastřít špatnou náladu. Nakonec pochopil, že dnes toho již moc v kanceláři nevymyslí, tak vypnul počítač a šel domů.

Večer byl unavený a trochu nesvůj ze svých nejistých závěrů vyšetřování. Otevřel si pivo a z knihovny vyndal jednu ze svých oblíbených knih. Výjimečně ani nepustil televizní zprávy, na které se kouká pokaždé, když je doma. Kdyby tak učinil, dozvěděl by se, že v neděli odpoledne dopadly úlomky meteoritu na několik míst na severozápadě České republiky.

Kdo chodí tmou

Jan Parolek

32 let

Jan Parolek má hnědé vlasy a oči, 178 cm, číslo bot 42, mezi devíti a třiceti prsty na rukou a blíže neurčené množství nefalšovaných peněz, které získal legální cestou a používá je k neškodným účelům, na kterých není nic špatného a nevyžadují pozornost.

Kdo chodí tmou

„Probud' se.“

Kali se zprudka posadila na posteli. Chatrč byla zalitá světlem. Instinktivně sáhla po lampě na stolku, ale pak si uvědomila, že světlo nevychází z ní. Byla nastavena na noční doutnání, v tom jasů skoro nepostřehnutelné. V nohách Kaliny postele stál její bratr – a zářil.

„Beto!“ vykřikla. „Už jsi zpět? Co to děláš?! Kde bereš tolik světla?“

„Jsem mrtvý, Kali, a odcházím,“ odpověděl. „Najdi moje tělo. Zjisti, kdo mě zabil. Pomsti mě.“

Šokovaně zírala na zářící obličej svého bratra. Nikdy v životě neviděla tolik světla, bílého, zlatého, zdálo se jí, že se vzdouvá a pění jako potok na kamenech.

„Já nerozumím...“

„Já taky ne,“ odpověděl Beto smutně. „Musím už jít. Sbohem, sestřičko.“

„Počkej!“ vykřikla. „Kam jdeš?“

Beto se prosmýkl okolo trámů střechy a zmizel. Kali vyběhla z chatrče. Spatřila už jen matnou jiskřičku bílého světla, mizící v mlžné temnotě, vysoko nahoře.

Les byl nekonečný. Černé kmeny, záludné propasti a tiše zurčící potoky ledové vody vystupovaly jako přízraky z husté, nehybné mlhy. Tma číhala všude, od narození seděla každému na rameni, kráčela v jeho stopách a čekala tam, kam se nedíval.

Světlo bylo všechno. Bylo životní silou, nástrojem, zbraní, platidlem. Člověk bez něj neměl šanci přežít. Neviděl na cestu, nemohl si upravit obydlí, nemohl najít potravu, nevyhnutelně se stal kořistí zvířat. Každý tak u sebe nosil zásobu světla v lampě, která ho umožňovala pečlivě odměřovat, aby vydrželo co nejdéle. A každý nakupoval světlo od Lovců.

Ti podnikali dlouhé a nebezpečné výpravy po stromech

a skalách až nad mlžný příkrov, kde, jak tvrdili, nebyla vůbec žádná tma, ale právě jen a pouze světlo. To jíмали do nádob a měchů a snášeli zpátky dolů. Nad mlhou byl ale také spalující mráz, prudký víchř a krvelačné létající šelmy. Lov byl nebezpečný a návrat nejistý.

V posledních měsících se nevrátil nikdo, a lidé začínali být neklidní. Co když se na cestě objevila nová překážka a už nebude možné vystoupat nad mlhu a nabrat světlo? Až dojde to, co mají, zemřou. Někteří navrhovali zkusit najít jiné sídliště, ale kam až paměť sahala, nikdy nežili jinde než zde. Nebyla žádná záruka, že by to jinde mohlo být lepší.

Před několika týdny se ale objevila naděje. Skupina lidí, kteří nebyli lovci, začala prodávat světlo. Nebylo tak kvalitní a bylo dražší, ale světlo to bylo. Odkud je, neprozrazovali, jen naznačovali cosi o svém veliteli, který se odvážil daleko do tmy a našel jiný zdroj světla než oblohu. Bylo jeho právem to tajemství odhalit, nebo si ho ponechat, říkali. Prostě obchod. Ledaskomu přišlo nespravedlivé a nebezpečné být závislý na jediném a nadto tajemném zdroji, ale konec konců Lovci stále ještě existovali, a nebylo jisté, že se některému z nich nepodaří zjistit, co se stalo s obvyklými trasami a přijít s řešením, nebo dokonce s plnou náloží světla jako vždy. Pak by naopak díky konkurenci mohlo být levnější, ne dražší, uklidňovali se lidé.

Kali vždy věděla, že se Beto jednoho dne nevrátí. Že by ale někdo Lovce zavraždil, bylo neslýchané. A žádný příběh nemluvil o zářící podobě, kterou spatřila. Vzala svou lampu a spěchala soumráknými stezkami skřz sídliště a houbové haldy, dokud nedosáhla lovecké cesty.

Dále šplhala po kluzkém a nerovném svahu, pozorně se rozhlížeíc. Po několika hodinách zahlédla před sebou dvě světla a honem ztlumila to své. Neodvažovala se lampu úplně zhasit, to

nedělal nikdy nikdo. Dokonce i když někdo nechtěl být viděn, měl lampu s sebou, jenom ji co nejvíce tlumil a skrýval a spoléhal se na to, že zrak ostatních bude oslaben jejich vlastními lampami. Zůstat v lese beze světla znamenalo smrt.

Teď se Kali opatrně plížila mimo stezku, nakolik jí to náročný terén dovoľoval, se sotva doutnající lampou za zády. Když rozpoznala dva muže a slyšela jejich hlasy, zastavila se.

„Dělám, co můžu,“ zavrčel jeden. „Kdyby ses ty nezdržel, už mohlo být hotovo.“

„Kdybys viděl to, co já, taky bys běžel pro posily,“ odsekl ten druhý.

„Určitě,“ přitakal posměšně první. „Tak už ho popadni, já jsem tady hotovej.“

Oba muži se sklonili k zemi a pak se ztěžka narovnali. Pohupovalo se mezi nimi rozměrné břemeno, uvázané na dvou provazech. Jejich lucerny vydávaly jen málo světla, které navíc tlumila mlha, ale Kali si byla jistá. Ti dva nesli tělo jejího bratra. Se srdcem sevřeným bolestí a strachem je sledovala z takové blízkosti, jak se jen odvážila.

Opustili stezku a pustili se po zdánlivě neschůdném svahu kamsi dolů. Když se Kali přikradla k místu vraždy, objevila uzounkou stezičku, skrytou pod rozložitými listy bledých rostlin, a vydala se po ní. Obtížný sestup trval asi půl hodiny, když se z mlhy pomalu začala vynořovat světlá dalších luceren. Zpomalila a začala se přibližovat ještě obezřetněji.

Skupina mužů tam přenášela z místa na místo mrtvé, svlékala je a prováděla na jejich tělech jakési přípravy. Další dva pak stáli u hrubého kamenného stolce s připravenými nádobami na světlo. Mezi nimi pak stál třetí muž. Těm s nádobami dal znamení, zvedl nůž a řízl do mrtvého, ležícího na stolci. Kali zalapala po dechu. Z těla prudce vytrysklo jasné bílé světlo a vystřelilo vzhůru, ale oba muži přiskočili s nádobami a většinu ho do nich jali. Další dva pak

mrtvolu odnesli a na jeho místo připravili další.

Kali se rozhlédla. Pokud to byla schopná rozpoznat, většina mrtvých byli nebožtíci z poslední doby, kteří zemřeli stářím, nemocí, nebo zraněním od zvířat. Tihle museli ukrást jejich těla po pohřbu, který se prováděl do větví stromů jižně od sídliště. Sledovala, jak jímají světlo z dalšího mrtvého. Jeho barva, stejně jako u předchozího, byla podobná Betovu zjevení, ale nedosahovala jeho jasů. Na řadu přišlo tělo Kalina bratra. Nebylo pochyb, že tahle parta stojí za smrtí všech Lovců, aby se zbavila konkurence. Když muž stojící uprostřed zarazil do Betova těla nůž, Kali uniklo tiché zasténání. Zločinec ho nemohl slyšet, přesto okamžitě zvedl hlavu a zadíval se jejím směrem. Zachytila jeho pohled a otrásla se. Něco na něm bylo... špatně.

Dotyčný se ale ihned sklonil zpět k mrtvole. Neobjevilo se žádné světlo. Začal mluvit s ostatními, ale nebylo mu rozumět. Kali se rozhodla okamžitě odejít a zburcovat stařešiny klanu. Začala se opatrně plížit pryč, ale vzápětí se zvedl pokřik. Byla odhalena! Bleskurychle rozsvítila svou lucernu, aby lépe viděla na cestu, skočila na stezku, a vši silou se pustila do zběsilého úprku.

Když doběhla na loveckou trasu, světla pronásledovatelů se krátce ztratila za pásem balvanů. Nedokázala je setrást a ubývalo jí síl. V okamžiku se rozhodla, seběhla z cesty na opačnou stranu a pustila se do nejspletitějšího podrostu mezi další kameny. Neměla mnoho času, a tak neutíkala příliš daleko, aby ji nestihli zahlédnout. Skrčila se za mohutný vyvrácený strom a ztlumila svou lampu tak, že sotva světélkovala. Netrvalo ani minutu, než se na cestě ozvaly hlasy a dusot nohou zmizel ve dvou směrech. Výborně, pomyslela si. Stačí jen počkat, až se vrátí směrem od sídliště a já budu moci proklouznout domů.

Ve tmě cosi zašramotilo. Rozsvícenou lampou šlo většinu zvířat zahnat, ale hrozilo by, že si jí všimnou zloději světla. Šustot se ozval znovu, blíž. Kali se rozhlédla. Ti zločinci byli zřejmě dost

daleko. Přesto raději počká, jestli se ta věc přiblíží příliš. Neví také, kolik světla jí zbývá.

Při dalším zvuku si Kali s úlekem uvědomila, že se pletla. Tohle nebyly zvuky zvířete, ale lidské kroky! Někdo krácel tmou a byl už blízko. Beze světla. I kdyby měl skrytou lucernu, Kali by ji teď už viděla. Neměl žádnou. Nacházeli se v divočině, daleko od sídliště, on byl beze světla, a přitom krácel naprosto jistě. Pochopila to příliš pozdě. Měla utéct, ale teď už nebyl čas. Roztřesenýma rukama nahmatala svítilnu a nastavila ji na nejvyšší výkon.

Byl to ten, který tam dole držel nůž a jehož pohled zachytila. Vykřikla. Tvářil se jako člověk, ale ve zlomku okamžiku po rozsvícení zahlédla, jak vypadal v temnotě. Zle se usmál a skočil. Kali nestihla nic udělat, dopadla na záda a ve světle odhozené lucerny viděla temné kmeny stromů, ubíhající vzhůru do mlhy. Ucítila čepel nože, pronikající mezi žebra, bolest a chlad. On se nad ní skláněl, obličej zastíněný, nejčernější propast tmy. Zatrásla se a vydechla.

Kali vykročila v explozi světla a muž temnoty zavřeštěl hrůzou a bolestí. Zakrýval si pařáty obličej, ale jasné bílé světlo, jasnější než cokoli, co se kdy objevilo pod mlhou, jako by ho vysoušelo a rvalo jako víchr. Během okamžiku z něj nebylo nic než šedivý prach, rozsypaný do vlhkého mechu. Kali cítila, jak je tažena vzhůru, stále větší rychlostí, prolétla okolo pichlavých větví stromů, hlavou jí zahučely šedivé chuchvalce mlhy a pak spatřila světlo – krajinu bílé, zlaté a modré, protkanou nespočtenými přímkami paprsků. Nabírala stále větší rychlost, cítila, jak se rozpíná, jak se narovnáva její bytost, celý život uvězněná a zkroucená, slyšela radostný hlahol, sladkou hudbu, ohlušující zvonění světla všude kolem, narovnála se, natáhla, natočila se ve směru proudění záře okolo, a vyrazila vpřed.

Noční spoj 20-80

Jan Mašata

48 let

Pernink

Jan Mašata, 1976, Karlovy Vary. Amatéřský autor povídek, novel a jiných textů. Tematicky jsem řazen spíše do thrillerového žánru. Přesto se v několika dílech zabývám hlubším zamyšlením nad životem.

Podzim byl deštivý a vlhkost vzduchu i nekonečné provazy kapek se vtíravě vpily i do těch nejsilnějších povah zdejších hor.

Byl říjen a vítr již z větví odvál poslední listí, které se kutálelo po kopcích kamsi po stránkách do údolí.

Dům ve tmě osvětlovala pouze jediná pouliční lampa, která zakončovala jednu z šesti ulic této malé a napůl opuštěné vesnice.

V okně toho domu se ukázal starší muž. Skrže kapky stékající po skle pozoroval černou oblohu.

„Magdo, měla bys zůstat doma,“ zavrčel do prošedivělých vousů a zamračil se na svět venku a poté na mladou dívku, která si právě česala křiklavě červené vlasy u kuchyňského stolu.

Dívka si do batůžku vložila krabičku cigaret, hřeben a usmála se. „Tati, vždyť jsem pořád jen ve škole nebo doma.“ Vlasy si stáhla do drdolu a poté přišla k otci. „Ale můžeš mě odvézt na nádraží... to bych fakt ocenila.“ Stáhla prosebně rty a mrkla na něho hnědýma očima.

„Co s tebou nadělám?“ oplatil jí úsměv.

„No, to víš, my jedináčci jsme tak trochu vyčůraní... jak víme, vid?“ Cvrnkla si do piercingu na nose.

„Stejně mi někam utečeš a já tady zůstanu úplně sám.“ Opět se obrátil k oknu a zahleděl se do zamračené tmy. „Je vůbec možný, že je ti už devatenáct? Škoda, že máma už neuvidí, jaká je z tebe hezká ženská. Jsi celá ona,“ vrátil svůj pohled do místnosti a lesk jeho očí nezakryl vnitřní lítost.

Magda ale smutek rozsekla tlesknutím dlaní. „V neděli odpoledne přijedu i s Petrem a zůstaneme tady do pondělka. Dáme karty. Co ty na to?“

„To zní fajn, ale když jsme u Petra... Proč pro tebe v tomhle počasí neprijede? Má to sem sotva patnáct kilometrů.“

„Má podobnej problém jako ty, taťko.“

„Co? On má taky propadlou technickou?“ Napil se vody ze sklenice.

„Teď jsi na to kápnul... a o papíry už jednou přišel. Hodíš mě tedy na ten vlak?“ zatahala otce za rukáv.

„Tak policajti už jsou snad pod duchnou. A kdy ti to jede?“

Magda se podívala na displej mobilu. „Jo, je to ten poslední spoj v půl desátý... ten courák, co jede do Německa. Počkej... noční spoj číslo dvacet osmdesát.“

„Tak to máme co dělat, dcero... vezmu si bundu a jedeme.“

„Fajn, já mám sbaleno. Počkám v garáži.“ Opět na otce mrkla, a ještě jednou se prohlédla v zrcadle nad umyvadlem. Srovnala si huňatý černý svetr pod bundou a vzala batoh.

Poté zhasla světlo v kuchyni a prošla chodbou do garáže k letitému fordů s orezlými blatníky.

Otevřela těžká vrata a ihned do ní vrazil ledový průvan větru a deště.

Vrátila se dovnitř a sedla si na sedadlo spolujezdce. Zapnula rádio a chvíli se snažila naladit nějakou stanici. Signál zde byl ale tak špatný, že toho nechala.

Otec si přisedl a přes protest starého motoru se mu podařilo po chvilce nastartovat. Garáž se naplnila dýmem z výfuku a poté vyjeli ven na dvůr. „Necháme ty vrata otevřené, alespoň to zatím vyvětrá,“ usmál se.

Ford se s jedním rozsvíceným světlem hrabal do kopce směrem k malému nádraží, které již dávno vlastně nebylo nádražím, ale spíše degradovanou vlakovou zastávkou.

Budova byla již léta prázdná a chátřala místním před očima podobně jako zdejší příhraniční život.

Když u ní zaparkovali, otec zhasnul funkční světla a nechal puštěné stěrače. „Nechceš si to ještě rozmyslet, Magduš?“

„Tati, jsou to jen tři zastávky,“ políbila otce na tvář a vylezla na dešť. Přetáhla si kapuci přes drdol a schovala se pod stříšku nástupiště. Ve stále zesilujícím větru žlutě problikávaly rozhoupané lampy a vypadalo to, že je vítr odnese.

Otec jen zakroutil hlavou a zapálil si cigaretu. Prohrábnul si šediny vlasů, a když na něj Magda mávla, ať už jede, nastartoval kouřící motor a pomalu se vracel zpět dolů k vesnici.

Magda se zachumlala do bundy a z batohu vytáhla krabičku cigaret. Také si zapálila a vyfoukla dlouhý kouř do deště, kde se rozplynul ve tmě.

Byla vtíravá zima a Magda brzy zjistila, že dosti podcenila oblečení. Zuby jí začaly postupně drkotat a studené ruce si snažila zahřívát v kapsách bundy. Podívala se na displej mobilu a zjistila, že vlak zde měl být již před pěti minutami.

Zpoždění nebylo nic, co by ji šokovalo, ale neskutečně ji to štválo. Neustále poskakovala a vyhlížela směrem, kterým měl courák přijet, a natahovala uši, zda neuslyší typický skřípot jeho kol.

Po chvíli vlak konečně osvítil lesk kolejí.

Byl to vlastně jeden vagón. Takový ten vláček, který jezdil jen na trasách a v časech, které se měly brzy rušit, jako neefektivní.

Nebylo vlastně divu. Magda vylezla po kovových schůdkách do vagónu a všimla si, že uvnitř sedí pouze jeden člověk. Byl to muž v černém leklém baloňáku a černém klobouku, pod kterým schovával svůj obličej. Ze spánku ho nevytrhlo ani brždění vlaku.

Magda si sedla na druhou stranu vagónu. Natáhla nohy na protější sedačku a narvala se na sálavé teplo přímotopu pod oknem.

Vlak sebou opět cuknul a pomalu se rozjížděl do deštivé noci. Zajížděl do čím dál hustších lesů pohraničních hor.

„Kam to bude takhle v noci, slečno?“ Vedle ní se objevil muž v neupravené uniformě průvodčího s vystrčeným břichem.

„Jen do Potoků,“ řekla unaveně Magda, snad aby souzněla se stavem průvodčího, ale moc si ho neprohlížela.

„Fajn, dejte mi... é, dvacku,“ řekl muž váhavě, ale Magda to přisuzovala jeho rozpoložení.

„Nejela jsem vlakem už léta,“ reagovala Magda kdoví proč,

a podala postavě nad sebou lesklou minci.

Muž si ji převzal a letmo se dotknul konečky prstů těch jejích. Magda ucukla. Ten reflex překvapil i ji samotnou. Průvodčí měl prsty až nezvykle horké a upocené.

Ohlédla se za ním, ale již mizel za zabouchnutými dveřmi.

„Už vím, proč nejezdím v noci vlakem!“ utrousila vztekle a chtěla se natlačit opět na topení, když si všimla, že jejich vlak projel překvapivě další stanicí bez zastavení.

Nebylo by to tak divné, kdyby na ně venku nemával nějaký chlap a tmou neproblikávala barevná světla policejních aut. Magda nechápavě kroutila hlavou a zavolala směrem ke spícímu muži pod černým kloboukem.

„Viděl jste to?“

Muž jen zavrtěl rameny a spal dál.

„Co to jako mělo znamenat? Divný,“ dýchla na orosené sklo a namalovala na něj kosočtverec, který ale nestihla dotáhnout.

Z toho umění ji vytrhl průvodčí, který se nezvykle rychle prodíral mezi sedačkami kupředu ke spícímu muži. Když k němu přišel, tak se nahnul a něco zašeptal pod široký klobouk. Muž v baloňáku se zvednul a jen tak na vteřinu probodnul nepříjemným pohledem ten zvědavý Magdy.

V té zamrazilo a stáhla se do sedačky jako vyděšené ptačí mládě.

Uslyšela další bouchnutí dveří a vlak náhle začal prudce brzdit.

S Magdou to mrštělo nejdříve na protější sedačku a potom na zem. Zůstala ležet s hlavou u topení a nohy měla v uličce. Ucítila, že si bolestivě narazila žebra o stoleček pod oknem, a tak si je ihned prohmatávala, jestli nejsou zlomená. Byla tak překvapená, že si nestačila srovnávat události do souvislostí.

Náhle bylo všude ticho, které profukávaly pouze dopadající kapky deště na střechu vagónu.

Magdin mobil v batohu u levé ruky začal vyzvánět. Opřela

se bolestivě o sedačku. „Jo, tati? Počkej... počkej, my jsme asi vykojili, nebo co. Co? Já nevím, někde hned za Blaty. Co? Jaký chlapy? Televize? Já ti skoro nero... tati? Tati? Sakra!“ Ťukala prsty do mobilu, ale signál se odmlčel.

Magda se pomalu zvedla a držíc se za žebra se rozhlédla kolem. Vagón byl prázdný.

Dokulhala do uličky ke dveřím a tam se jí teprve podlomila kolena. Dveře od toalety byly otevřené a v nich ležela zkroucená svázaná průvodčí s roubíkem v ústech a vyděšenou gestikulací směřovala na Magdu. Ta té ženě uvolnila sevření úst a pláč zaplnil vlak.

„Zví... zvířata... zavolejte policii!“ vzlykala naléhavě.

„Cože?“ zmohla se Magda, strachy polkla a sáhla roztřeseně po telefonu. V tom okamžiku do dveří toalety i do mobilu drsně kopnul obrovský chlap v lesklém baloňáku. „Tak dost, ty slepice!“ zařval a chtěl Magdu popadnout za bundu. Ta se mu ale vytrhla a doslova se vykutálela ven z vagónu a dál prudkým srázem, až se zarazila o vyvrácenou břízu.

Doslova zakňučela bolestí. Vyděšeně se podívala nahoru do stráně.

U vagónu zahlédla siluety dvou mužů. Toho v klobouku a falešného průvodčího.

„Tak kde tě máme, slepičko? Kdepak jsi?“ křičeli a zvráceně se smáli.

„Karle, kašli na ní... za kopcem už jsou hranice!“ volal třetí muž, který vylezl z kabiny strojvůdce. „Cajti už jsou vyjetý a čekaj na nás na další stanici. Musíme zmizet!“

„Drž hubu, ty vole! Prej že nás v klidu dovezeš do Němec, co? To bylo v lapáku keců!“ ozval se falešný průvodčí.

„Já teda mizím!“ křičel dál strojvůdce a bylo slyšet, jak se jeho hlas vzdaluje.

„Vypadněte, srabi... já si udělám malej hon!“ zapištěl protivně

chlap v baloňáku.

Magda se nezmohla na jediný pohyb a snažila se nedýchat.

Slyšela jasně, jak se jeho sípání přibližuje.

„Tady jsi!“ zaznělo kousek od ní. Magda se pustila kořenů břízy a propadla se do černé jámy lesa.

Po mokré stráni klouzala do údolí, kde dopadla obličejem do měkkého bláta lesní cesty.

Zvuk deště a hlasy a štěkot psů.

Poté skřípění brzd.

Bolestivě zvedla hlavu a otřela si špínu z oka. Zaostřila do světla starého forda.

„Tati?“ zašeptala.

V kopcích zazněla střelba.

Pevná ruka jí vytáhla ze země a ona ucítila tep srdce blízkého člověka.

Začalo sněžit.

Stodola

Petr Matouš

31 let

Mnichovo Hradiště

Jmenuji se Petr Matouš a baví mě psaní, kterému se věnuji cca 4 roky, když čas dovolí. Rád píše povídky, ale mám již pár let rozepsanou i knihu, kterou snad jednou dopíšu.

František vyskočil z polstrovaného křesla a v kostkovaných papučích se co nejrychleji sunul k oknu. *Zase pozdě...*

„Dej s tím už pokoj, jen tu překážíš před televizí,” pokárala ho jízlivě Jarmila.

„Musím se podívat ven,” nenechal se odbýt a sáhl k posteli pro vycházkovou hůl. Normálně ji nepotřeboval. Měl ji ale připravenou pro případ, kdyby je snad v noci chtěl někdo přepadnout. Odsunul botník, kterým na noc zajišťoval dveře, otočil klíčem a vyšel ven. Hvězdy byly schovány pod mraky a František viděl sotva na špičku nosu. Po autě, které před chvílí projelo kolem domu se zhasnutými světly, nebylo ani památky. Světla vozu by obvykle už z dálky ozářila obývací pokoj. Ten kdo se takto po tmě pohybuje, určitě nechce být viděn, pomyslel si. Udělal několik kroků po zápraží a zamhouřil oči směrem ke staré stodole za plotem. Skrz ztrouchnivělá prkna prosvítaly tenké paprsky světla. *Tak přece!*

Hlavou se mu začaly honit divoké myšlenky. Co se tam asi děje? Rozebírání kradených aut? Překladiště odcizeného zboží? Nebo snad něco ještě horšího? Co když tam ukrývají někoho uneseného? Anebo... někoho zabili? Při té představě ho zamrazilo. Zabezpečil vchodové dveře a zadumaně se vrátil zpátky do křesla.

„Tak co? Zas nic vid? Říkám ti, že to jsou myslivci. Třicet let tady takhle jezdí nahoru na posed, aby si neplašili zvěř a ty v tom teď po takový době hledáš nějakou senzaci,” ozvala se Jarmila, vypnula televizi a rezolutně dodala: „Jdeme spát.”

Ráno byl František vzhůru už před půl sedmou. Vypustil slepice z kurníku a na chvíli se zastavil u plotu. Jeho pohled směřoval ke staré stodole. Světlo, které uvnitř večer viděl, už nesvítilo. Oprýskané cihlové zdi, eternitová střecha porostlá mechem a obrovská dřevěná vrata ji dělaly ještě ponuřejší. S holí v ruce a očima neustále přilepenýma ke stodole prošel brankou na lesní cestu, která vedla do mírného kopce. Cestou se několikrát zastavil, aby popadl dech, ale přitom ji stále bedlivě zkoumal ze všech stran.

Čerstvé koleje za ní ho jen utvrdili v tom, že má pravdu. Tohle nejsou myslivci. Stodola i přilehlá cesta patřily starému Čihákovi a jeho ženě. Bezdětní osmdesátníci o svou nemovitost už roky nepečovali. „Hlavně, aby to někomu nespadlo na hlavu,” řekl starý Čihák, když se ho před pár dny František nenápadně vyptával, jestli ji náhodou někomu nepronajal nebo nepůjčil. Bylo jasné, že o nočních návštěvách nemá ani tušení. František si byl jistý. Tohle bylo něco jiného. A rozhodl se, že tomu přijde na kloub. Během dne vymyslel plán, a když se setmělo, pustil se do jeho uskutečnění.

Slepice zahnal do kurníku, a jakmile se poslušně seřadily na bidýlku, jednu z nich si vybral. Pevně ji uchopil oběma rukama a zamířil s ní ke stodole. V místech, kde těsně nad zemí chyběl kus prkna, prostrčil slepici dovnitř a otvor zatarasil kusem cihly, kterých se kolem válelo hned několik. Bohuna nejdřív spustila ohromný rámus, ale brzy se uklidnila a zevnitř už nebylo slyšet ani hlásku. Teď už jen zbývalo posadit se na lavičku ke kurníku a trpělivě čekat.

Vozidlo se objevovalo každý den pravidelně mezi desátou a jedenáctou hodinou. František nervózně podupával a každou chvíli kontroloval hodinky. Jedenáct pryč a auto nikde. Bylo mu líto Bohuny, pokud neprijedou a neotevřou vrata, bude ji dostat ven takřka nemožné. Jakoby tušili, že na ně něco kuje a tentokrát svou návštěvu zrušili. Napadlo ho, jestli nebyl zachycen kamerami, ale žádných si přes den nevšiml, a to se na ně zvlášť zaměřil. Vtom zaslechl tlumený zvuk motoru a zahlédl, jak auto mizí za stodolou. Počkal, až se ozve bouchnutí dveří a poté se vydal za nimi. V jedné ruce držel baterku, kterou si svítil na cestu a v druhé pevně svíral jeho bojovou hůl. „Puťa, puťa, Bohunko, kdepak jsi! Naaa, puťa, puťa, kam ses zaběhla?“

Obešel stodolu a spatřil stříbrnou dodávku zaparkovanou až těsně před vraty. Zámek, který vrata jistil, byl pryč. František ucítil zvláštní kombinaci strachu a odhodlání. Teď nebo nikdy, řekl si

v duchu a přistoupil k vratům. Ta se z ničeho nic prudce otevřela. Ve škvíře stál vysoký zarostlý muž v černé bundě. Rukama se opíral o rám vrat, čímž blokoval jakýkoliv výhled dovnitř.

„Co tady chceš?” zaburácel nepřátelským hlasem.

František na okamžik ztuhl, ale rychle se vzpamatoval. „Dobrý večer, mládenče,” spustil František a pokusil se nasadit přátelský tón. „To jsem rád, že tu někdo je. Ulevilo se mi, když jsem zahlédl to světlo. Už jsem si myslel, že tu budu bloudit do rána.“

„K věci, dědku!” přerušil ho muž netrpělivě.

„No, prostě a jednoduše, ztratila se mi Bohunka,” začal František důležitě, jako by šlo o státní tajemství. „Abyste rozuměl, to není moje žena. I když... uznávám, podle jména by se to mohlo nabízet. Ale ne, Bohunka je slepice. Myslím tím opravdovou slepici. Pravděpodobně mi zaběhla k vám do stodoly.“

„Ne, nezaběhla!” odsekl zarostlý muž a prudce přibouchl vrata.

František ale rychle zastrčil svou hůl mezi rám a dveře, čímž je udržel pootevřené.

„Já si ale myslím, že tady bude,” prohlásil a naklonil hlavu, jako by naslouchal. „Dokonce ji asi slyším. Někde támhle kdáká!” ukázal František kamsi za něj a pokusil se udělat krok vpřed.

Muž se zatvářil vztekle a pevně uchopil Františka za rameno. „Zmiz, dokud můžeš chodit!” zavrčel a prudce do něho strčil.

František se otřepal, ohnul se pro baterku, která mu při tom vypadla z ruky, a zvedl ji. Kužel světla osvětlil poznávací značku dodávky. Zamračil se, vytáhl z kapsy tepláků pomačkaný papírek, tužku a čísla si opsal. Ještě jednou se ohlédl ke stavení, kde teď panovalo téměř hrobové ticho, jen sem tam se ozvalo zlověstné prasknutí prkna. Pak s těžkými myšlenkami na Bohunku zamířil zpátky domů.

Z předsíně se ozval rozrušený hlas jeho ženy. „To snad není možný. Teď to říkali v televizi!” křičela Jarmila, zatímco mávala

ovladačem. „Zmizel ten podnikatel co tady má autoservis. Prý ho unesli! Františku, co když je na té tvé představě něco pravdy? Já mám strach! Neměli bychom raději zavolat policii?”

František ztuhl. Jeho pohled zabloudil k papírku s poznávací značkou, který stále svíral v ruce. „Nikoho volat nebudeme. Ráno si vezmu sekeru a zjistím, co tam sakra schovávají.”

Do svítání zbývalo ještě několik hodin, ale František už seděl u kuchyňského stolu. Jarmila se k němu tentokrát připojila, přinesla oběma kávu a posadila se naproti.

„Tak co jsi vymyslel?“ zeptala se tiše, když před něj položila hrnek.

„Až se rozední, půjdu tam. Pokud už tam dodávka nebude, urazím sekerou zámek a podívám se dovnitř,“ odpověděl a přitáhl si kávu, jejíž vůně se linula místností. A ještě musí osvobodit Bohunku, o tom jí ale raději nic neřekl.

„Buď hlavně opatrný!“ zdůraznila a stiskla mu ruku.

„Neboj se,“ odvětil a v jeho hlase bylo slyšet odhodlání. Otočil se směrem k oknu, kde už se začínalo pomalu rozednívat. Čas na odpověď se blížil.

Teple se oblékl, ohnul se ke kotli pro sekeru a vyšel před barák. Nejprve zamířil pustit slepice a u toho nenápadně kontroloval stodolu. Najednou se ale zarazil. Srdce mu začalo divoce bušit a sevřel se mu žaludek. Hlasitě polkl a pevně sevřel sekeru. Pohled, který se mu naskytl, byl strašlivý. Na plotě visela bezhlavá slepice. *Bohunko, co ti to proboha udělali...*

Opatrně ji sundal, ukryl pod smřčky a zakryl senem. Později ji důstojně pochová, ale teď musel konat. Tohle začalo být osobní. Dodávka už za stodolou nestála, ale Františkova zlost byla tak velká, že by pokračoval, i kdyby tam byla. Několikrát zamával ve vzduchu sekerou, až se mu konečně podařilo zámek urazit. Dveře stodoly se otevřely a dovnitř vniklo denní světlo.

První věc, která ho upoutala, byl divný zápach. Udělal několik

kroků dovnitř a rozhlédl se. Po obvodu byly stohy slámy a hromady dřevěného harampádí. Uprostřed viselo z trámu několik provazů. Za jeden z nich zatahal. Uslyšel zavržení, stejné jako včera večer. Sjel pohledem ke svým nohám a okamžitě uskočil. Na zemi byl obrovský krvavý flek. Tolik krve, určitě z jeho Bohunky nebylo. *Tak to vypadá, že to má pan podnikatel za sebou...*

S třesoucíma se rukama se vrátil domů. Vytáhl telefon a zavolal policii. Detailně jim vylíčil, co viděl, a nadiktoval opsanou poznávací značku. Obavy z vraždy místního podnikatele mu policista okamžitě vyvrátil. „Podnikatele jsme našli, je živý a zdravý. Ale tu dodávku evidujeme jako kradenou. Večer si na ně počkáme. Pokud si myslí, že vás včera dostatečně vystrašili, přijedou znovu. Jen to už, prosím, nechte na nás.”

Tu noc proběhla obrovská policejní akce, jakou tato malá obec ještě nezažila. Jakmile dodávka dorazila, okamžitě se na ně policisté vrhli a oba podezřelé zatkli. Jednalo se o známé recidivisty s bohatou trestní minulostí. Když policisté otevřeli nákladní prostor dodávky, bylo vše jasné. Dvojce pytláků nelegálně lovila lesní zvěř a ve stodole maso zpracovávali.

František se stal přes noc místním hrdinou. Nejvíce ho ocenili myslivci, kteří mu na důkaz vděku donesli uloveného divočáka. Jarmila nakonec odpustila i Bohunku a byla šťastná, že se Františkovi nic nestalo.

Vražda ve Viselcově lese

Miroslav Rezek

74 let

Staré Splavy

Psaní není jen známkou rozumu, ale i domýšlivosti, a nebojím se říct, i velké dávky drzosti. Vydat se do světa literatury s uzlíčkem slov a myslet si, že když něco podobného zvládl i hloupý Honza, zvládnou to i já, to patří pouze do světa pohádek. Možná nám někdy někdo zadá i skutečně pohádkové úkoly. Napadá mě Honza youtuberem, případně Honza málem ajťákem. Chci jen požádat, aby netrval na splnění třech. Měl bych ale mluvit především o tom, proč vlastně píšu. Prostě mě to baví. Mám přece svého VIP čtenáře. Manželku. Ke spokojenému životu mi to úplně stačí.

V kuloárech se šušká, že major Kunášek, staromódní zástupce šéfa mordparty, bude brzy povýšen. Při odchodu do výslužby. Starej jezevec konečně udělá místo mladším. Už dělám pořádek ve skříních a šuplatech. Svému nástupci chci předat čistý stůl.

Poslední týden v aktivní službě. Když ráno zazvoní telefon, vůbec netuším, jaký se blíží průser. Uchem mi krouťí cizí hlas. „Tady Drozd. Našel jsem ve Vetli ženskou.“

„Tak to je výhra. Kupte si los.“ Nevkusný pokus o žert, ale stalo se.

„Jenže ona je mrtvá. Aspoň si teda myslím. Leží pár kroků od bývalý hájovny. Mám tady počkat?“

Nadporučíka Doubka odvezla v noci rychlá do špitálu a poručík Kaštánek rodí první dítě. Na kafe mě přešla chuť. Okamžitě jedu. Povinnosti mají přednost i na stopce. To místo dost dobře znám, několikrát jsem tam už byl.

U lesa nervózně popochází nějaký rádoby čundrák s usárnou. Klasicky v maskáčích, mezi lopatkami klobouk s vypelichaným liščím ocasem. Nedbale zašněrované nablýskané kanady. Nechybí e-cigareta, ani plechovka nealko piva. Pokrok nezastavíš.

„Tak povídejte, pane Drozde.“

„Omlouvám se, ale já vlastně nejsem Drozd. V civilu se jmenuji Špaček. Večer jsem si ustlal kousek od cesty, ale dlouho jsem nemohl zabrat. Chvilí před půlnocí jsem uslyšel zvuky. Pár metrů ode mě jelo po lesní cestě SUVěčko bez světel. Nějakej blbej vejtaha s nočním viděním, myslel jsem si. Zpátky jsem ho jet neviděl.“

Pokud jde o vidění, ke mně dorazilo s malým zpožděním.

„Ráno jsem potom našel tu mrtvou ženskou. Možná ji zabil ten z toho auta. Nebo ji alespoň viděl.“ Zkušenost mi velí počkat.

Stárnoucí žena leží mezi mladejma stromkama, jen kousek od hájovny na druhé straně cesty. Šipka pokrčených nohou míří k chalupě, zatímco na opačnou stranu zvrácená hlava jako by hledala pomoc odněkud z vnitřku lesa. Zajímavá aranž, jen

s nepatrnou odchylkou od přirozených úhlů. Z estetického hlediska téměř dokonalá kompozice, jen naaranžovaná podle zvrhlé logiky.

V podobné pozici lehávala ráda. To ale byla o dost mladší a ještě plná energie. Eva. Proč zrovna ona? Kromě stop po škracení nemá na krku nic. Žádný řetízek, ani šňůrku s amuletem pro štěstí. Barva jejího zápěstí napovídá, že teď nenosí hodinky. Čas je beztak dobrý jen pro ty, kteří si ho mohou užít. Po smrti ztratí význam. Vlastně ho ztratil už mnohem dřív.

Lidi ze vsi neřeknou Vetli jinak, než Viselcův les. Kdysi v něm lesní báby vystrašil chlap. Pištěly, jako by je na nože bral. On si jich ale nevšímal. Jenom visel a tupě zíral. Na rozdíl od něho, moje mrtvá nevisí, ani nezírá. Jen leží a já vím, co si teď myslí. Nic. Jinak řečeno hovno. Ten výraz by ji určitě nepohoršil, ani kdyby to byla učitelka češtiny. Ale to ona není.

Někdy je třeba nazývat věci pravými jmény, i kdyby to nebylo jen hovno, ale rovnou pytel sraček. Nemohu se zbavit pocitu, že v takové situaci jsem právě teď. Holýma rukama se budu hrabat v něčem, co ani trochu nevoní.

S těžkými kufříky a náladou pod psa dorazili naši dva technici. Nepřekvapivě je téměř dohnali krkaví havrani. Někdo od nás si asi bokem trochu přivydělává. Na tyhle dva pohřebáky si už nezvyknu.

Astmatický doktor dorazil poslední. Náš patolog má věčně studené a přesně tak štíhlé ruce, jaké se líbí ženám. Své mrtvé má opravdu rád, nekecají mu do práce. Neptám se, proč k nim čichá, prostě to k němu patří. Ve většině špatných detektivek mají jeho kolegové i mnohem horší zlovyky.

Čeká nás neveselá rutinní práce. První ohledání je jenom začátek dlouhé fronty u řezníka. Vegetariáni mi jistě prominou.

Jedna mrtvola les nezmění. Ani lidé, kteří kolem ní chodí jako potrhlí houbaři. Tady naštěstí neplatí, že když najdeš jednu, pravděpodobně poblíž najdeš další. Co ale platí, že na místě činu nesmíš dupat jako slon v porcelánu. Stopy po sobě zanechá každý

vrah. Ve stresu dělají chyby i policajti. Vrazi jich naštěstí dělají víc.

„Bezpochyby byla uškrćena a podle velikosti rukou to byl chlap. Naprosto jistě rukavičkář. Jestli měla před smrtí pohlavní styk, vám řeknu až po pitvě. Jméno vraha ale z její pipiny stejně nevyčtu.“ Kolikrát jsem to už slyšel? Límečkem blůzy jí bezmyšlenkovitě zakryl krk. Obdivuji doktorův smysl pro detail. Strašně rád bych ji ještě naposled pohladil.

Není pravda, že kde nic není, ani smrt nebere. Prohledali jsme metr po metru. Žádný odřený lak, ani střep ze světél. Prostě ani ťuk. Jen otisky gum, směřujících dovnitř lesa. Jeden z techniků je vyfotil a udělal i sádrové odlitky. Podobné visí na zdi v mé kanceláři. Co odlitek, to vyřešený případ. Kolegové tvrdí, že je to něco jako sbírka posmrtných masek. Náš psycholog s tím souhlasí. Dál s nimi ale nepočítám. Moje by nás vyhodila všechny. Bez ohledu na výsluhy.

Nečekaně dorazil i kapitán Záruba z místního oddělení. Na první pohled machr na krádeže králíků a domácí zabíjačky. Les sice patří jemu, ale vraždy nám. Zajímalo by mě, kdo ho sem poslal. Jistě mi to řekne. Je to klasická vesnická slepičí prdel.

„Lítat v noci po lese přece není normální. Vraha určitě najdete v jejím mobilu.“ Má pravdu, jenže ten zatím nemáme.

Myslím, že vím, jak to bylo. Ten, koho čekala, dlouho nejel a tak mu šla naproti. Přece mu řekla, že ho potřebuje. Možná nepřišel jen kvůli jednomu pivu před spaním. V lese byl ale ještě někdo jiný. Pytlák nebo hledač kovů? Přišel autem se zhasnutými světly, i když už byla téměř úplná tma. Kdyby si svítilo, mezi stromy by ho zdálky viděla. A kdo se skrývá ve tmě? Ten, kdo nechce být viděn.? Jenže to jí došlo příliš pozdě.

Nestačila ani vykřiknout, natož utíkat. Ztěžklé nohy odmítly poslušnost. Klesala do mechu jako rozbitá panenka. Bez kyslíku mozek nespočítá ani kolik je jedna a jedna. Nula. Smrt. Spousta materiálu pro divoká zvířata a hrobaříky. Pro policajty, patologa,

nenažrané havrany, novinové reportéry a drbavé báby. Pro všechny, kteří o ní nevědí vůbec nic. Vlastně dvě věci přece jen ano. Že byla živá a teď už není.

Nemohu se zbavit pocitu, že tady něco nehraje. Snad to opravdu bylo tak, jak řekl ten pták. Drozd, nebo Špágr? Čundráci nelžou.

Chalupa není zamčená. Uvnitř jsme našli neotevřenou lahev suchého bílého vína, kabelku s obvyklým ženským bordelem a zmačkané prostěradlo na rozestlané posteli. Jak jsem čekal, majitel hájovny má na celou noc alibi.

Na místě činu jsem už zbytečný. Tady nic nového nenajdu. Cestou k autu mě předbíhají muži v černém. S čerstvým zbožím spěchají. Přestože jim s rakví nikdo nepomáhá, jsou zase rychlejší než já. Jejich kondice je neuvěřitelná.

Svoje poznámky přepisuji do počítače a posílám je do tiskárny. Hromádka papírů se rozsype po podlaze jako balíček karet. Navrchu leží žaludské eso. Když otevřu skříň, abych do ní uložil nový spis, vypadne z ní kostlivec. Prášek na hlavu nepomáhá. Nejsem schopen pokračovat v práci. Odcházím jako Atlas, nesoucí na svých bedrech zeměkouli. Nic, co by mi měl kdo závidět.

Manželka na mně vždycky hned pozná každou změnu nálady. Na nic se však neptá, ví, že je to tak lepší. Nimráám se v jídlu a moje půlka manželské postele zůstane v noci prázdná. Přemýšlím o věcech, které do ložnice nepatří. Špinavé nohy to nejsou.

Ráno přijíždím do práce pozdě. Vrátil jsem se do lesa, abych si ještě něco ověřil. Co nerozryli lidé, rozryla divoká prasata. Její mobil jsem ale stejně nenašel.

„Sháněl vás doktor,“ stroze mě informuje Jarmilka. Sekretářka s policejní duší a vytetovaným služebním číslem. Ani ona dnes není ve své kůži.

„Ke znásilnění nedošlo. Pokud jde o její vůni, je to laciná kolínská, jakou používají hlavně rychlonožky.“ Taková ale ona nebyla.

S žaludkem na vodě odcházím na poradu. Náčelník jen kývne, abych si sednul. Ten starej sup si mě vychutná do morku kostí.

Nemůžu říct víc, než co jsem napsal do spisu. Najednou dovnitř vtrhne uřvaná skupina maskovaných mužů s nataženými zbraněmi. Zdá se, že to nikoho nepřekvapuje. Šéf vstane ze židle. „Zatýkám vás pro podezření z vraždy. Ve výpisech hovorů vaší bývalé manželky je i číslo vašeho mobilu. Volala vám chvíli před půlnocí. Odevzdejte mi svoji pistoli, služební průkaz a čipovou kartu.“

Odcházím s pouty na rukou. U dveřních mříží všech kanceláří nestojí staří spolupracovníci, ale noví bachaři. Dobrá scéna do špatného filmu. Východ z budovy blokuje krajský ředitel, cinkající velkým svazkem klíčů. Někdo dokonce zatleskal. Jenom bokem stojící doktor se nepřestal tvářit jako člověk. Dokonce se na mě téměř usmál.

Z ředitelova stínu náhle vystoupí žena, kterou dobře znám. Roky jsme spolu žili jako manželé. Na některé věci se nedá zapomenout. Včera byla mrtvá a ve vzkříšení nevěřím. Rozhodně ne v úterý.

„Dovolte, kolego, abych vám něco vysvětlil.“ Krajský ředitel má pravdu, je co vysvětlovat.

„Se souhlasem ministra jsme vám tuhle vraždu všichni společně věnovali jako dárek na rozloučenou.“ Blahosklonně, jako by to bylo úplně normální. Přitom je to na zabití.

Doktor má pravdu. Vysoká funkce opravdu není zárukou vkusu.

Záhada na farmě

Pavčina Tomková

41 let

Brno

Jsem svobodná matka tří dětí, díky nimž má literární dílka, většího či menšího rozsahu, vznikají podstatně později. Autorské tvorbě se věnuji od dětských let, ale až v dospělosti jsem si začala věřit natolik, abych psala veřejně. Do dnešního dne nemám žádnou vydanou knihu, přestože jsem jich hned několik rozepsala. V průběhu let jsem však zaznamenala několik osobních úspěchů. Byla jsem externí redaktorkou městských novin, pro které jsem psala fejetony ze života, necelé tři roky jsem měla vlastní týdenní rubriku na nejmenovaném internetovém portále, kde jsem publikovala fejetony o dětech a rodině, a byla jsem jednou z výherkyň soutěže Česko hledá spisovatelky. V současné době se po delší pauze opět vracím k literární tvorbě, a byť jsou fejetony stále zónou, ve které se cítím komfortně, účastním se soutěží všech různých žánrů a zkouším něco nového. Mezi mé další zájmy patří četba, hudba, kresba, ruční práce a péče o mé tři dvounohé mazlíčky.

Záhada na farmě

Postarší majitel usedlosti, kterému nikdo neřekl jinak než „starej“, zavřel chlív, slepičinec, bránu farmy a odbelhal se do lednice pro pivo. Usdl k televizi a oddával se své každodenní činnosti. Absolutní noční klid prořízl zvuk skřípění pneumatik na štěrkové cestě.

*

Druhý den ráno se Pepa, kterého starej překrmoval šrotem už přes dva měsíce, ztěžka vypoťácel ze svého obydlí. Zamířil houpavým krokem k venkovnímu korytu, aby se nažral. Po cestě si všiml čerstvě zorané hlíny na kusu záhonu opodál. Vydal se k prapodivné hromadě zeminy a rypákem rozrýval její okolí. Tělo! Pepa s úlekem uskočil, ale uklouzl v blátě a upadl do blízké kaluže. Chvilí se v ní válel, než se mu podařilo postavit se zpět na všechny čtyři.

„Vstávejte! Pojdte všichni sem!“ zakvičel přes celý dvůr vyděšený Pepa.

„No ty vypadáš. Mohl by ses aspoň na chvíli nechovat jako prase?“ vyjekla po něm Věra, která byla na místě první. Tahle kvočna byla příšerná drbna, co nejde pro drsné slovo daleko, ale snášela ze všech nejlíp.

„Zavolej ostatní! Kde je Rocky?“ hulákal Pepa.

„Od včerejška jsem ho neviděla. Asi ještě chrápe.“

Pepa se vydal k boudě pro Rockyho. Ta však byla prázdná.

„Už zase!“ vykřikl rozzlobeně a otočil se na Věru: „Neříkal jsem ti, že ho máš hlídat? Už zase chlastal a neví, kam patří!“ Stávalo se často, že se Rocky zřídil a místo do boudy se šel vyspat do kurníku, do chléva nebo do ovčárny. Jednou se stalo, že si ustlal přímo v kompostu.

Věra vběhla průlezem ve dveřích do domu a za chvíli vyšla ven i s Rockym.

„Bolí mě hlava a je mi blbě. Co se děje, že mě nenecháte v klidu si s kocovinou lízat koule?“ zavrčel nevrle Rocky a vrávoravě se

přidal k ostatním na dvorku.

„Našel jsem tělo! Pojďte se všichni podívat,“ pronesl dramaticky Pepa a spolu s ostatními se vydali k inkriminovanému místu.

„Ty víš o všem, co se tady šustne, poznáš, kdo to je?“ zeptal se Pepa a upřeně se zadíval na Věru. Ta si se zaujetím prohlížela tělo ležící v rozryté hlině.

„Však to je řezník, co tu byl včera,“ odpověděla klidně.

„Rocky, seš schopnej ho poznat, kdybys ho očichal?“ zeptal se Pepa.

„To nepůjde. Jediný, co cejtim, je včerejší pivo,“ zakňučel Rocky a ztěžka polkl.

„Seš pes na hovno!“ zaklel Pepa.

„Hele, nesud' mě tak přísně. Včera jsem měl těžkej den. Večer jsem přepočítával při nahánění ovce a jedna chyběla. Musel jsem se vožrat, jinak bych to nezvládl,“ obhajoval se Rocky.

„Která chybí?“ zeptal se Pepa.

„Blanka. Moje nejoblíbenější. Taková hodná holka. Nikdy nic nenamítala. Prostě šla, kam jsem jí řek,“ bědoval Rocky.

„Takže tady máme mrtvolu a ještě pohřešovanou? A nikdo nic neviděl?“ divil se Pepa.

„Já jsem nic neviděla, ale divně to tady smrdí. Jde to támhle odtud,“ podotkla Věra a ukázala směrem k udírně.

Z udírny se čoudilo. Zvířátka se k ní vydala. Krve by se v Pepovi nadořezal. Mrtvola a únos. Pepa přemýšlel, co bude dál. Játka? Teploměr na dvířkách ukazoval padesát stupňů. Věra nasucho polkla. Rocky se začal dávit. Pepa rypákem začuchal ve vzduchu.

„Blanko?“ zavolala Věra a zatukala zobákem na dvířka udírny.

„Já sem asi ještě vožralej nebo co. Vážně voláš na kus mrtvýho masa? Co ti asi odpoví? Neruš, suším si rouno?“ řekl posměšně Rocky.

„Tak já to otevřu,“ řekl Pepa a jal se otevřít udírnu.

Ten hrůzný pohled, který se jim naskytl, nikdo z nich nečekal. Na dřevěných tyčích visely zčernalé kusy masa rozprostřené v pravidelných rozestupech.

„Moje Blanka,“ zafňukal Rocky.

„Tohle je barbarství! Kdo to mohl udělat!“ zanađával Pepa.

„Přece nevíme jistě, že je to Blanka,“ zapochybovala Věra.

„A kdo by to asi byl? Blanka zmizí, dvůr nám smrdí jehněčím a z udírny se kouří. Je to jasný jako facka. To nejjednodušší vysvětlení většinou bývá taky pravdivý. Jsou to svině!“ řekl vztekle Pepa.

„Myslíš, že to udělali tví příbuzní?“ divil se Rocky.

„Nemyslím tyhle svině. Myslím ty lidský,“ vysvětlil Pepa.

„Mám takovou teorii. Nebožtík, co odpočívá támhle v zemi, včera sejmul Blanku. Brutálním způsobem ji zavraždil, rozčtvrtil, pak naporcoval a hodil do udírny. Někdo chtěl chrabře pomstít její smrt a sejmul řezníka. Přesně takhle to určitě bylo,“ řekla dramaticky Věra.

„Zavři tu udírnu proboha nebo se pobliju,“ vyštěkl Rocky a odvrátil hlavu.

Pepa zaklapl dvířka a přemýšlivě se podíval na tělo řezníka. „Pokud máš pravdu, tak je tu mezi námi vrah!“ dodal dramaticky.

„Férovej vrah. Oko za oko. Co zaseješ, to taky sklidiš,“ odpověděla Věra.

„Na to, že tu máš nejmenší mozek, jsi nějaká chytrá. Chceš říct, že to nebudeme řešit, protože si to zasloužil? To teda ne! Kde jsi byla včera večer, hm?“ zeptal se Pepa a upřeně se Věře při tom podíval do očí.

„Já? Seš normální? Zaprvý jsem seděla na vejcích a zadruhá, jak bych to asi udělala? Uklovala ho k smrti?“ oponovala mu dotčeně.

„To netuším. Seš ženská. Vy si vždycky najdete způsob, jak zničit chlapovi život tak, aby to vypadalo, že za nic nemůžete,“

řekl Pepa odsuzovačně a otočil se na Rockyho, aby pokračoval ve výslechu: „A co ty? Netvrď mi, že si vážně nic nepamatuješ! Byls tu včera poslední.“

„Vždyť vám říkám, že mám vokno. Poslední, co si pamatuju je to, jak sem zalez dovnitř za starým a pak po něm dojel votevřený pivo. Dál mám tmu,“ odpověděl Rocky.

„Tak to budeme muset zavolat Magdu,“ oznámil Pepa.

„Ne! Hlavně to ne! Já ji nebudu poslouchat. Pořád jen mele, hubu na chvíli nezavře,“ zabědovala Věra a kroutila hlavičkou sem a tam a kdákala jako praštěná slepice.

„Jiný řešení nám teď nezbyvá. Stejně se tu za chvíli objeví na své pravidelné hlídce,“ řekl Pepa a rozhlížel se po okolí, jestli ji neuvidí.

Když se sojka objevila na okraji lesa, skupina zvířátek na ni začala mávat, aby ji k sobě přivolala.

„Konečně mě někdo vítá s nadšením,“ řekla Magda.

„Zavolali jsme tě proto, že se tu včera stala vražda,“ začal vysvětlovat Pepa.

„Dvě vraždy,“ dodala Věra.

„Včera se tu staly dvě vraždy,“ opravil se Pepa a pokračoval: „Blanka byla zabita a části jejího těla teď visí v udírně. Ráno jsem pak našel zahrabaný tělo řezníka. Snažíme se přijít na to, kdo ho zabil. Myslíme si, že řezník zabil Blanku a pak někdo sejmul jeho.“

„Myslíme si? Jak jako my? To je moje teorie,“ skočila mu do řeči opět Věra.

„Proboha“, nepřerušuj mě pořád!“ napomenul ji a otočil se zpět k Magdě: „Potřebovali bychom vědět, jestli jsi něco nezahlídla na své hlídce.“

„Jo tak vy nevíte, kdo sejmul řezníka? Ani tady admirál vrtichvost?“ zeptala se posměšně Magda a ukázala na Rockyho.

„Já si nic nepamatuju. Já mám vokno,“ řekl Rocky.

„Kdybychom něco věděli, tak se tě nebudeme přece ptát,“

vyjela po ní Věra.

„Tak viděla jsi něco?“ zeptal se netrpělivě Pepa.

„To si piš, že jsem viděla. Klidně vám to povím, ale zadarmo ani kuře nehrabe,“ odpověděla Magda.

„Proč se navážíš zrovna do mé rodiny? Co třeba Karel. Takový hodný kuře. A jak dopadl?“ vykřikla Věra.

„Já vím jak. Dožíral jsem jeho kosti,“ poznamenal Rocky.

„Vrahu!“ zaječela po něm Věra.

„Hele holka, to nejsi zas tak daleko od pravdy,“ podotkla Magda a sletěla na dvůr sezobnout malou žízalu.

„Podívej, řekni si, co za to. Ty vraždy potřebujeme vyřešit,“ řekl rozhodně Pepa.

„Tak dobře. Potřebuju doplnit nějaký zásoby na zimu. Když mi tady ta ukdákaná bojovnice za práva menšin obětuje část svého přídělu kukuřice, máme dohodu. Jinak ani nepípnu,“ řekla Magda neústupně.

„Máš to mít. A bez keců!“ řekl přísně Pepa a provrtával při tom pohledem Věru. Ta už nic neříkala a jen nasupeně odvrátila hlavu.

„Dobře. Bylo to takhle,“ řekla Magda a pustila se do vyprávění: „Byla jsem na večerní hlídce. Nejdřív jsem to vzala okolo lesa, tam já lítám vždycky jako první. Občas zahlídnu jelena, jak si to rozdává se starou a to je vám panečku podívaná. Ale zrovna včera nic. Asi zase předstírala migrénu. Tak jsem zaletěla k louce za farmou a tehdy jsem to uslyšela. Takový divný zvuk. Znělo to, jako když auto jede po šterkové cestě. Už se stmívalo a nebylo moc dobře vidět, tak jsem přiletěla kousek blíž mezi támhlety topoly. A bylo tam opravdu auto. Šněrovalo si to doleva a doprava, světla zhasnutý. Nejdřív jsem si říkala, že se starej zase namazal, ale ten nikdy neměl zhasnutý světla, když řídil ožralej, a tak jsem si myslela, že nechce, aby ho někdo viděl a že byl zase pytláčit. Přiletěla jsem ještě blíž a uviděla řezníka, jak jde po cestě. To auto zrychlilo a napálilo to

přímo do něj. A pak? Hádejte, kdo z toho auta vystoupil?“ zeptala se Magda a rozhlídla se po zvířátkách, která s napětím zírala přímo na ni.

„Kdo?“ zeptali se sborově.

„Ten největší alkáč na tomhle dvoře, kterej si právě líže koule. To je fakt nechutný!“ podivila se Magda a pokračovala: „Vyhrabal támhle tu díru a odtáhl do ní řezníka za flígr. A pak už jen hrabal jak vzteklej čokl, dokud nezůstala čouhat jen špička nosu.“

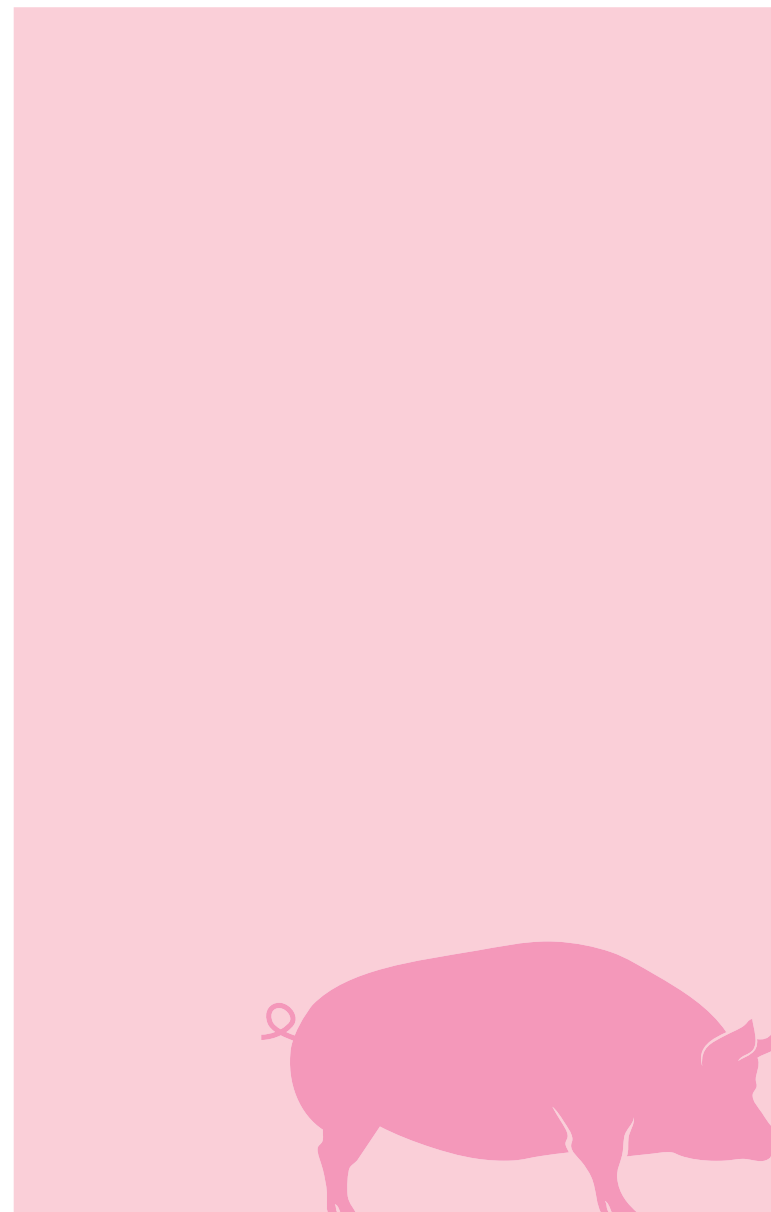
„Jak už jsem řek, mám vokno. To mi nikdo nedokáže,“ bránil se Rocky.

„Dokonalý zločin to je. A teď si s dovolením odnosím tu kukuřici,“ dodala sojka a začala sbírat.

„A co chudák Blanka?“ zeptal se Rocky.

„Ta se táhne dvorem jak purpura,“ dodala Věra.

„Tak to bychom měli vyřešený. Já se jdu nažrat,“ řekl Pepa a zamířil ke korytu.

Almanach XVIII. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary

vydala: Krajská knihovna Karlovy Vary

tisk: AZUS Březová, s. r. o.

sazba a grafická úprava: Jiří Červenka

ilustrace: Jiří Červenka

korektury: Krajská knihovna Karlovy Vary | www.knihovnakv.cz

náklad: 100 ks

vydání: první

Karlovy Vary 2025

ISBN: 978-80-88160-18-2

